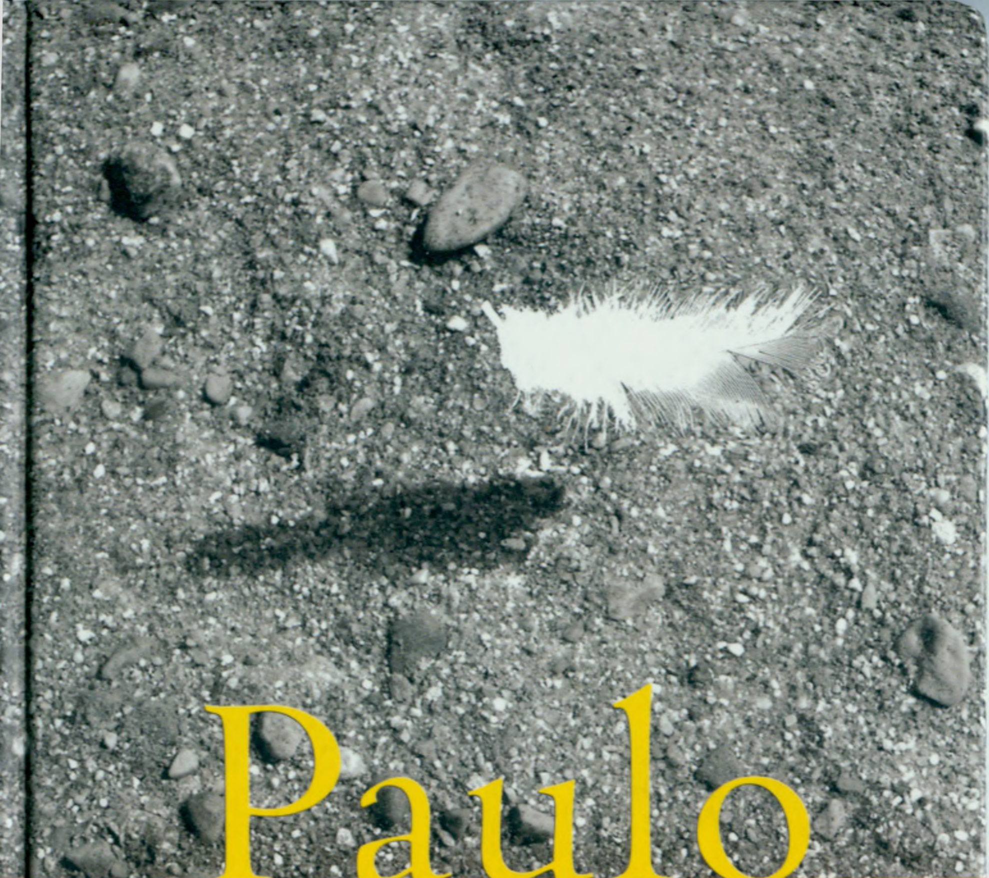

Paulo Coelho

ŠVIESOS KARIO VADOVAS

vaga

O Marija, be gimtosios nuodėmės pradėtoji, melskis už mus, kurie šaukiamės Tavo pagalbos. Amen

Paulo Coelho

ŠVIESOS KARIO VADOVAS

Iš portugalų kalbos vertė

IRENA NUTAITĖ

VAGA

UDK 869.0(81)-8
Co-38

Paulo Coelho
MANUAL DO GUERREIRO DA LUZ
Rio de Janeiro, Editora Objetiva
LTDA, 1997

Penktas leidimas

ISBN 5-415-01822-0

AUTORIAUS PASTABA

Šios knygos tekstas, išskyrus prologą ir epilogą, jau buvo išspausdintas „Maktube“, laikraščio „Folha de Sao Paulo“ skiltyje, taip pat įvairiuose Brazilijos bei kitų šalių laikraščiuose 1993–1996 metais.

S.I.L., Carlos'ui Eduardo'ui Rangeliui ir
Anne'ai Carriere, griežtumo ir gailestingumo mokytojams

Mokinys nėra viršesnis už mokytoją: kiekvienas mokinys bus gerai išlavintas, jei bus kaip mokytojas.

Lk 6, 40

PROLOGAS

– Jūros pakrantėje, į rytus nuo kaimo, yra sala su didžiule šventykla, o joje daugybė varpų, – tarė moteris.

Berniukas atkreipė dėmesį, kad ji apsirengusi keistais drabužiais ir kad plaukus jai dengia šydas. Niekada anksčiau nebuvo jos matęs.

– Ar jau matei tą šventyklą?– paklausė ji. – Eik tenai ir man papasakosi, ką joje rasi.

Pakerėtas moters grožio, berniukas nuėjo į nurodytą vietą. Atsisėdo ant smėlio ir pažvelgė į horizontą, tačiau neišvydo nieko kito, tik tai, ką buvo įpratęs matyti: mėlyną dangų ir vandenyną.

Nusivylęs nužingsniavo į gretimą žvejų gyvenvietę ir paklausė apie salą su šventykla.

– O, tai buvo seniai, tais laikais, kai čia gyveno mano proseneliai,– atsakė senas žvejys. – Įvyko žemės drebėjimas, ir sala paniro į jūrą. Vis dėlto, nors nebegalime tos salos matyti, kartais išgirstame skambant jos šventyklos varpus, kai jūros bangos juos įsiūbuoja jūros dugne.

Berniukas grįžo į pakrantę ir ėmė klausytis, ar neišgirs varpų. Praleido ten visą vakarą, tačiau tegirdėjo vien bangų mūšą ir žuvėdrų klyksmus.

Sutemus nakčiai, berniuko ieškoti atėjo tėvai. Kitą rytą jis vėl sugrįžo į pakrantę; negalėjo patikėti, kad ta graži moteris būtų jam kalbėjusi pramanytus dalykus. Jeigu vieną dieną ji grįžtų, jis galėtų pasakyti, jog salos nematė, bet girdėjo šventyklos varpus, kurie skambėjo įsiūbuoti judančių vandenų.

Šitaip praslinko ne vienas mėnuo; moteris nesugrįžo, ir vaikiščias ją užmiršo; dabar buvo įsitikinęs, kad reikia surasti pasken-

dusios šventyklos turtus ir brangenybes. Jeigu išgirstų varpus, žinotų, kur jie yra, ir galėtų iškelti ten glūdintį lobį.

Jam neberūpėjo mokykla nei klasės draugai. Virto kitų vaikų pašaipos objektu. Jie įprato sakyti: „Jis nebe toks kaip mes. Jam mieliau spoksoti į jūrą, nes bijo pralaimėti mūsų žaidimus“.

Ir visi juokėsi matydami berniuką, sėdintį jūros pakrantėje.

O šis, nors jam nesisekė išgirsti senųjų šventyklos varpų, mokėsi kitų dalykų: ėmė pastebėti, kad ilgai klausydamasis bangų mūšos nebesileidi jos trikdomas. Netrukus apsiprato ir su žuvėdrų klyksmais, bičių dūzgesiu, vėju, draskančiu palmių lapus.

Prabėgo pusmetis po jo pirmojo pokalbio su ta moterimi, ir berniukas jau gebėjo nesileisti trikdomas jokio triukšmo – tačiau vis dar klausėsi, ar neišgirs nugrimzdusios šventyklos varpų.

Ateidavo su juo pasišnekėti kiti žvejai ir dievagojosi: „Mes girdėjome“.

Tačiau berniukui nesisekė išgirsti. Praėjus kuriam laikui žvejai pradėjo kalbėti kitaip: „Tau per daug rūpi, ar tie varpai ten, gelmėje, gaudžia; palik juos ir vėl eik siausti su savo draugais. Galbūt tuos varpus gali girdėti tiktai žvejai“.

Praslinko beveik metai, ir berniukas ėmė galvoti: „Galbūt tie žmonės sako tiesą. Geriau užaugti, tapti žveju ir kas rytą ateidinėti į šią pakrantę, nes jau ją pamėgai“. Ir dar pagalvojo: „Galbūt visa tai tik legenda, ir – įvykus žemės drebėjimui – varpai sudužo ir niekada nebeskambės“.

Tą vakarą nusprendė grįžti namo.

Žengė artyn prie vandenyno norėdamas atsisveikinti. Pažvelgė dar sykį į gamtovaizdį ir – kadangi neberūpėjo varpai – galėjo nusišypsoti gražiai žuvėdrų giesmei, jūros ošimui, vėjui, draskančiam palmių lapus. Išgirdo tolumoje siaučiančių draugų klegesį, ir

jį apėmė džiaugsmas, nes žinojo, kad netrukus grįš prie savo vaikystės žaidimų.

Berniukas buvo patenkintas ir – kaip moka tai daryti vaikai – padėkojo, kad yra gyvas. Tikėjo, jog nepraleido veltui savo laiko, nes išmoko stebėti ir gerbti Gamtą.

Tada, kadangi klausėsi jūros, žuvėdrų, vėjo, palmių lapijos šnaresio ir siaučiančių savo draugų balsų, išgirdo taip pat ir pirmąjį varpą.

Ir kitą.

Ir dar kitą, kol, jo džiaugsmui, suskambo visi nugrimzdusios šventovės varpai.

Po daugelio metų jis – jau suaugęs vyras – sugrįžo į savo vaikystės kaimą ir jūros pakrantę. Nebeketino traukti iš jūros dugno jokio lobio; galbūt visa tai tebuvo jo vaizduotės vaisius ir jis tą tolimą savo vaikystės vakarą negirdėjo gaudžiant jokių paskendusių varpų. Šiaip ar taip, ryžosi truputį pavaikštinėti: pasiklausyti jūros ošimo ir žuvėdrų klyksmo.

Kaip jis nustebo pamatęs sėdinčią ant smėlio moterį, kuri jam kadaise kalbėjo apie salą su šventykla.

– Ką čia veikiate?– paklausė jis.

– Laukiu tavęs,– atsakė moteris. Jis pamatė – nors jau buvo praėję daug metų – kad moters išvaizda tokia pat; šydas, dengiantis jos plaukus, neatrodė nublukęs per laiką.

Ji jam padavė melsvą sąsiuvinį su baltais lapais.

– Rašyk: šviesos kariui rūpi, ką mato vaiko akys. Nes jos moka žvelgti į pasaulį be kartėlio. Kai nori sužinoti, ar asmuo, esantis šalia, vertas pasitikėjimo, stengiasi kaip vaikas pasižiūrėti jam į akis.

– O kas yra šviesos karys?

– Tu žinai,– šypsodamasi atsakė ji.– Tai tas, kuris geba suprasti gyvenimo stebuklą, kovoti iki galo už tai, kuo tiki, ir – pirmiausia – klausytis varpų, įsiūbuotų jūros gelmėse.

Jis niekada nelaikė savęs šviesos kariu. Moteris, regis, atspėjo jo mintį:

– Visi geba juo būti. Ir visi yra, nors nė vienas savęs nelaiko šviesos kariu.

Jis pervertė sąsiuvinio lapus. Moteris vėl nusišypsojo.

– Rašyk apie karį,– pasakė ji.

ŠVIESOS KARIO VADOVAS

Šviesos karys niekada neužmiršta padėkoti.

Kovoje jam padeda angelai; dangaus kareivijos viską sudėlioja į savo vietas, ir joms leidus jis gali atiduoti visa, kas jo geriausia.

Draugai kalba: „Kaip jam sekasi!“ Ir karys kartais iš tiesų įstengia padaryti daug daugiau, nei leidžia jo galimybės.

Todėl saulėlydžiu jis atsiklaupęs dėkoja Apvaizdai, kad jo nepalieka.

Bet jo dėkingumas neapsiriboja dvasiniu pasauliu; jis niekada neužmiršta draugų, nes mūšio lauke jų kraujas susimaišo su jo krauju.

Kariui nereikia, kad kas nors jam primintų apie kitų pagalbą; jis pats tai prisimena ir pasidalija su jais atlygį.

Kario širdį traukia visi pasaulio keliai; jis nedvejodamas neria į aistrų upę, kuri visada teka per jo gyvenimą.

Karys žinosi laisvai galįs rinktis, kas jam patinka; jo sprendimai drąsūs, ryžtingi ir – kartais – šiek tiek beprotiški.

Jis pripažįsta savo aistras ir jas negailestingai pašiepia. Žino, kad nedera atsisakyti kovos azarto: tai gyvenimo dalis; kova teikia džiaugsmo kiekvienam jos dalyviui.

Bet karys niekada neišleidžia iš akių ilgalaikių dalykų ir per laiką nusistovėjusių tvirtų ryšių.

Moka skirti tai, kas praeina, nuo to, kas amžina.

Šviesos karys kliaujasi ne tik savo jėgomis; jis pasinaudoja ir priešininko energija.

Visa, ką jis turi grumtynių pradžioje, tai jo entuziazmas ir smūgiai, išmokti mankštinantis; kovai tolyn labyn įsiliepsnojant, paaiškėja, jog entuziazmo ir mankštos negana, kad laimėtum: reikia patirties.

Tada jis atveria savo širdį Visatai ir prašo Dievą įkvėpimo, kad kiekvienas priešo smūgis sykiu pamokytų jį, kaip apsiginti.

Bendražygiai kalba: „Koks jis prietaringas. Nutraukia kovą, kad galėtų pasimelsti, ir giria priešininko triukus“.

Karys neatsako į šias provokacijas. Žino, jog be įkvėpimo ir patirties mankšta neduoda rezultatų.

Šviesos karys niekada neapgaudinėja; bet moka suglumininti priešininką.

Nors ir kaip nekantraudamas, laikosi strategijos, kad pasiektų savo tikslą. Suvokęs, jog senka jo jėgos, elgiasi taip, kad priešininkas manytų jį neturint sunkumų. Kai reikia pulti iš dešinės, atitraukia savo karius kairėn. Ketindamas tuoj stoti į kovą, apsimeta norįs miego ir taisosi gulti.

Draugai kalba: „Matome, kaip blėsta jo įkarštis“. Bet šviesos karys neteikia reikšmės jų kalboms: draugai juk nesupranta jo kovos taktikos.

Šviesos karys žino, ko nori. Ir jam nereikia aiškintis.

Štai kaip kinų išminčius kalba apie šviesos kario strategiją:

„Įtikina priešininką, kad šis nieką telaimės ryžęsis pulti; taigi jo įkarštis atslūgs“.

Jam ne gėda laikinai pasitraukti iš kovos, kai pamato, jog priešininkas stipresnis; svarbu ne atskiras mūšis, bet karo baigtis.

Jeigu tu pakankamai stiprus, nesigėdyk apsimesti silpnu; priešininkas dėl to praras atsargumą ir puls anksčiau laiko.

Kare sugebėjimas netikėtai užklupti priešininką yra pergalės raktas“.

„Įdomu, – kalba sau šviesos karys.– Susitinki tiek žmonių, jog – iš pat pradžių – stengiesi pasirodyti kuo blogesnis. Slepi vidinę galią po agresyvumu; vienatvės baimę maskuoji nepriklausoma išvaizda. Nepasitiki savo paties gabumais ir gyveni savo dorybes leisdamas vėjais“.

Karys tą mato bendraudamas su daugybe vyrų ir moterų, kuriuos pažįsta. Jis niekada nesileidžia apgaunamas išvaizdos ir kai kas nors mėgina padaryti įspūdį, atkakliai tyli. Užtat nepraleidžia progos ištaisyti savo trūkumus – juk žmonės visada geras veidrodis.

Karys naudojasi kiekviena galimybe, nors ir kokia ji būtų, pats pasimokyti.

Šviesos karys kartais grumiasi su tuo, kurį myli.

Žmogaus, ginančio savo draugus, neveikia gyvenimo audros; jis turi jėgų nugalėti sunkumus ir žengti į priekį.

Vis dėlto dažnai jaučia, kad tie, kuriuos stengiasi išmokyti špagos valdymo meno, meta jam iššūkį. Mokiniai kursto jį kautis.

Ir karys parodo savo galimybes: keliais smūgiais nusviedžia mokinių ginklus ant žemės, ir ten, kur jie renkasi, vėl įsigali harmonija.

„Kodėl šitai darai, jei esi pranašesnis?"– klausia keleivis.

„Todėl, kad jie mane kursto,– tai iš tikrųjų reiškia, jog nori su manimi pasikalbėti, ir šitaip aš palaikau dialogą",– atsako karys.

Šviesos karys, prieš stodamas į svarbią kovą, klausia savęs: „Ar aš pakankamai vikrus?"

Jis žino, jog kovos niekada nesibaigia ko nors neišmokiusios. Tačiau šios pamokos kariui dažnai sukelia nereikalingų kančių. Ne sykį jis gaišta laiką kaudamasis dėl netikrų dalykų. Ir kenčia dėl žmonių, kurie neverti jo meilės.

Nugalėtojai nekartoja tos pačios klaidos. Tad karys rizikuoja savo širdimi tik dėl to, kas vertas vargo.

Šviesos karys laikosi pagrindinio I Chingo pamokymo: atkaklumas padeda.

Jis žino, kad atkaklumas neturi nieko bendra su užsispyrimu. Būna laikotarpių, kai kovos užtrunka ilgiau nei reikia, sekindamos jo jėgas ir gesindamos įkarštį.

Tokiomis valandėlėmis karys mąsto: „Ilgas karas galiausiai pribaigia ir nugalėtoją“.

Tada atitraukia savo pajėgas iš mūšio lauko ir leidžia sau pailsėti. Atkakliai laikosi savo nusistatymo, bet moka išlaukti geriausios akimirkos naujai atakai.

Karys visada grįžta kovoti. Niekada to nedaro iš užsispyrimo, – todėl, kad mato laiko permainas.

Šviesos karys žino, jog tam tikros akimirkos kartojasi.

Dažnai susiduria su tomis pačiomis problemomis ir jau pažįstamomis situacijomis; tada nusimena manydamas, kad gyvenime nesugeba žengti pirmyn, jeigu sunkios akimirkos užklumpa ir vėl.

„Jau tai esu patyręs“,– skundžiasi jis savo širdžiai.

„Iš tiesų tu tai patyrei,– atsako širdis. – Bet niekada neįveikei“.

Karys tuomet supranta, kad pasikartojantys potyriai turi vienintelį tikslą: išmokyti to, ko jis nenori išmokti.

Šviesos karys visada daro ką nors neįprasta.

Gali šokti gatvėje eidamas į darbą, žiūrėti į akis nepažįstamam žmogui, kalbėti apie meilę pirmąkart sutiktai moteriai ir ginti, regis, juokingą idėją. Šviesos kariai sau leidžia tokias dienas.

Šviesos karys nebijo verkti prisiminęs senas kančias nei džiaugtis naujais atradimais. Pajutęs, kad išmušė valanda, viską meta ir eina pasitikti nuotykio, apie kurį taip svajojo. Kai suvokia, jog nebeįstengs toliau priešintis, pasitraukia iš kovos nekaltindamas savęs dėl vienos ar dviejų netikėtų kvailysčių.

Karys neleidžia dienų mėgindamas vaidinti kitų jam parinktą vaidmenį.

Šviesos karių akys visada spindi.

Pasaulyje jie yra kitų žmonių gyvenimo dalis ir pradeda savo kelionę be balnakrepšio ir sandalų. Dažnai būna bailūs. Ne visada elgiasi užtikrintai.

Kankinasi dėl bereikšmių dalykų, yra smulkmeniški, ir kartais jiems atrodo, kad negali tobulėti. Dažnai mano esą neverti kokios nors malonės ar stebuklo.

Ne visada yra tikri dėl to, ką čia veikia. Praleidžia daug naktų be miego, mąstydami, kad jų gyvenimas beprasmis.

Dėl to jie ir yra šviesos kariai. Todėl, kad klysta. Todėl, kad kelia sau klausimus. Kad ieško prasmės ir tvirtai eina jos link.

Šviesos karys nebijo atrodyti pamišęs.

Kartais, būdamas vienas, kalbasi su savimi. Kažkas jį pamokė, kad tai geriausias būdas bendrauti su angelais, ir jis ryžtasi užmegzti ryšį.

Iš pradžių pastebi, kaip tai sunku. Mano, kad neturi ką pasakyti, kad tik kartos beprasmes kvailystes. Tačiau karys atkaklus. Kasdien kalbasi su savo širdimi. Sako dalykus, su kuriais nesutinka, šneka kvailystes.

Vieną dieną pajunta, kad jo balsas pasikeitė. Ir supranta, kad prisijungė prie didžiosios išminties.

Karys atrodo pamišęs, bet tai tik maskuotė.

Vienas poetas sakė: „Šviesos karys pasirenka savo priešus“.

Jis žino, ką geba; jam nereikia eiti į žmones ir pasakoti jiems apie savo ypatybes ir dorybes. Vis dėlto kiekvieną akimirką pasirodo kas nors, trokštąs įrodyti esąs geresnis už jį.

Kariui nėra sąvokų „geresnis“ ar „blogesnis“: kiekvienas apdovanotas individualiam keliui reikalingais gabumais.

Tačiau kai kurie žmonės atkaklūs. Provokuoja, įžeidinėja, daro viską, kad jį suerzintų. Tokiomis valandėlėmis jo širdis sako: „Nereaguok į įžeidinėjimus, nuo jų nepasidarysi vikresnis. Tik tuščiai išeikvosi jėgas“.

Šviesos karys negaišta laiko klausydamasis provokacijų; jis privalo įgyvendinti savo likimą.

Šviesos karys prisimena Johno Bunyano ištrauką:

„Nors ir perėjęs per visa tai, per ką aš perėjau, nesigailiu dėl problemų, į kurias įsivėliau – nes be jų kas mane būtų atvedęs ten, kur geidžiau atsidurti. Dabar visas mano turtas yra ši špaga, ir ją duodu kiekvienam, kuris nori leistis į savo kelionę. Nešiojuosi su savim kovų randus ir žymes – tai mano gyvenimo liudytojai ir mano pergalių atlygis.

Žinau, kad šie brangūs randai ir žymės man atvers rojaus vartus. Buvo laikas, kai aš gyvenau klausydamasis šaunių istorijų. Buvo laikas, kai gyvénau vien todėl, kad reikėjo gyventi. Bet dabar gyvenu todėl, kad esu karys ir kad vieną dieną noriu atsidurti draugėje To, už kurį tiek kovojau".

Šviesos karys atpažįsta Kelią, kai tik pradeda juo eiti.

Kiekvienas akmuo, kiekvienas vingis jam sako: „Sveikas atvykęs!" Jis susitapatina su kalnais ir upeliais, mato dalelę savo sielos augaluose, žvėryse ir laukų paukščiuose.

Tada, priimdamas Dievo pagalbą ir pasikliaudamas Dievo ženklais, leidžiasi vedamas savo Asmeninės Legendos vykdyti užduočių, kurias jam parengė gyvenimas.

Kartais naktimis neturi kur miegoti, o kartais kankina nemiga. „Tai dalis mano kelio,– galvoja karys.– Juo eiti nusprendžiau aš pats".

Šioje frazėje visa jo stiprybė: jis pasirinko kelią, kuriuo dabar žygiuoja, ir neturi dėl ko skųstis.

Dabar ir vėliau – kelis šimtmečius – Visata padės šviesos kariams, o prietaringuosius ignoruos.

Žemės energiją reikia atnaujinti.

Naujoms idėjoms reikia erdvės.

Kūnui ir sielai reikia naujų iššūkių.

Ateitis pakeitė dabartį, ir visos svajonės, išskyrus tas, kurios persmelktos prietarų, turėjo progą išsipildyti.

Tai, kas bus svarbu, liks; kas bus nenaudinga, išnyks. Tačiau karys neįpareigotas vertinti artimo svajonių ir negaišta laiko kritikuodamas svetimus sprendimus.

Kad tikėtum, jog eini tikru keliu, nebūtina įrodinėti, kad kito kelias klaidingas.

Šviesos karys labai kruopščiai ištiria pozicijas, kurias ketina užimti.

Nors ir koks sunkus būtų jo tikslas, visada yra būdas įveikti kliūtis. Jis patikrina alternatyvius kelius, išgalanda savo špagą, pasirūpina, kad širdis įgytų stiprybės, reikalingos atremti iššūkiui.

Bet žygiuodamas pirmyn karys suvokia, kad yra kitų sunkumų, kurių nebuvo numatęs.

Jei lauksi idealaus meto, niekada nepajudėsi iš vietos; žengti pirmam žingsniui reikia krislelio beprotybės.

Kariui praverčia truputis beprotybės. Kadangi – nei kare, nei meilėje – neįmanoma visko numatyti.

Šviesos karys žino savo trūkumus. Tačiau taip pat žino ir savo dorybes.

Kai kurie bendražygiai visą laiką skundžiasi: „Kitiems sekasi labiau nei mums“.

Galbūt jų tiesa; bet karys nesileidžia paralyžiuojamas tokios minties; jis stengiasi maksimaliai tobulinti savo gerąsias ypatybes.

Žino, kad gazelės stiprybė – vikrios kojos. Žuvėdros stiprybė – taiklumas griebiant žuvį. Supranta, jog tigras nebijo hienos todėl, kad suvokia savo jėgą.

Tada stengiasi sužinoti, kuo gali kliautis. Ir visada pasitikrina savo ginkluotę, kuri susideda iš trijų dalykų: tikėjimo, vilties ir meilės.

Jeigu turi tuos tris dalykus, nedvejodamas žengia pirmyn.

Šviesos karys žino, kad niekas nėra kvailas ir kad gyvenimas moko visus,– nors tam ir reikia laiko.

Jis visada atiduoda, ką turi savyje geriausia, ir šito tikisi iš kitų. Be to, stengiasi visiems kilniai parodyti, ką kiekvienas iš jų sugeba.

Kai kurie bendražygiai kalba: „Yra nedėkingų žmonių“.

Karys dėl to nesijaudina. Ir toliau drąsina artimą, nes drąsindamas kitą drąsinasi pats.

Kiekvienas šviesos karys yra bijojęs stoti į mūšį.

Kiekvienas šviesos karys praeityje yra melavęs ir išdavęs.

Kiekvienas šviesos karys yra ėjęs ne savo keliu.

Kiekvienas šviesos karys yra kankinęsis dėl nereikšmingų dalykų.

Kiekvienas šviesos karys yra mąstęs, kad jis ne šviesos karys.

Kiekvienas šviesos karys yra neatlikęs savo dvasinių pareigų.

Kiekvienas šviesos karys yra sakęs „taip“, kai norėjo sakyti „ne“.

Kiekvienas šviesos karys yra įskaudinęs tą, kurį mylėjo.

Todėl jis ir yra šviesos karys, nes perėjo per visa tai ir neprarado vilties būti geresnis nei buvo.

Karys visada klauso kai kurių senųjų pamokslininkų žodžių, tokių kaip, pavyzdžiui, T. H. Huxley'o:

„Mūsų poelgių pasekmės – baidyklės bailiams ir šviesos spinduliai išminčiams.

Pasaulis šachmatų lenta. Figūros – tai mūsų kasdienio gyvenimo veiksmai; taisyklės – vadinamieji gamtos dėsniai. Negalime įžiūrėti žaidėjo kitame lentos gale, bet žinome, kad Jis teisingas, kilnus ir kantrus“.

Kariui tenka priimti iššūkį. Jis žino, jog Dievas nepraleis nė vienos savo mylimųjų klaidos ir žiūrės, kad Jo išrinktieji nesidėtų neišmaną žaidimo taisyklių.

Šviesos karys neatidėlioja savo sprendimų.

Nemažai mąsto prieš pradėdamas veikti; apgalvoja savo treniruotę, savo atsakomybę ir savo, kaip mokytojo, pareigą. Stengiasi išlikti ramus ir analizuoja kiekvieną žingsnį, lyg jis būtų pats svarbiausias.

Taigi tą akimirką, kai apsisprendžia, karys žengia pirmyn: nebeabejoja dėl savo pasirinkimo, nekeičia maršruto, jei aplinkybės ir pasirodo ne tokios, kaip įsivaizdavo.

Jeigu jo sprendimas teisingas, kovą laimės – nors ji ir truktų ilgiau, nei buvo numatęs. Jeigu jo sprendimas klaidingas, bus nugalėtas ir turės viską pradėti iš naujo – išmintingiau.

Bet šviesos karys ką nors pradėjęs eina iki galo.

Karys žino, kad geriausi jo mokytojai – žmonės, su kuriais dalijasi mūšio lauku.

Prašyti patarimo – pavojinga. O dar pavojingiau – duoti patarimą. Kai jam reikia pagalbos, stengiasi pažiūrėti, kaip savo problemas sprendžia – arba nesprendžia – draugai.

Ieškodamas įkvėpimo, kaimyno lūpose skaito žodžius, kuriuos šio angelas sargas nori jam pasakyti.

Kai jaučiasi pavargęs ar vienišas, nesvajoja apie toli esančius vyrus ir moteris; pasistengia, kad kas nors būtų šalia, ir dalijasi su juo savo skausmu ar švelnumo poreikiu – džiaugsmingai ir nesijausdamas kaltas.

Karys žino, jog tolimiausia Visatos žvaigždė spindi daiktuose aplink jį.

Šviesos karys dalijasi savo pasauliu su žmonėmis, kuriuos myli.

Stengiasi juos paskatinti daryti tai, kas jiems patinka ir ko jie nedrįsta; tokiomis valandėlėmis pasirodo Priešas su dviem lentelėmis rankose.

Vienoje lentelėje parašyta: „Galvok daugiau apie save. Pasilaikyk malones sau pačiam, kitaip galiausiai prarasi viską“.

Kitoje lentelėje perskaito: „Kas tu, kad padėtum kitiems? Negi nematai savo paties trūkumų?“

Karys žino, kad turi trūkumų. Bet taip pat žino, kad negali tobulėti vienas ir atsiskirti nuo savo bendražygių.

Todėl numeta abi lenteles ant žemės, net ir manydamas, kad jos iš esmės kalba tiesą. Lentelės subyra į dulkes, o karys ir toliau drąsina esančius šalia.

Išminčius Laozi šitaip pasakcja apie šviesos kario kelionę:

„Kelias gerbia kiekvieną, kas mažas ir jautrus. Visada žino, kada ko griebtis.

Nors karys daug sykių šovė iš lanko, vis tikrina, kaip įdėta strėlė ir kaip tempiasi timpa.

Kai pradedantysis suvokia, ko jam reikia, pasidaro protingesnis už išsiblaškiusį išminčių.

Kaupti meilę – vadinasi, kaupti sėkmę, kaupti neapykantą – vadinasi, kaupti didelę nelaimę. Kas nepripažįsta problemų, galiausiai palieka atviras duris, ir pro jas ateina tragedijos. Kovos nereikia lyginti su peštynėmis".

Šviesos karys medituoja.

Atsisėda ramiame savo palapinės kampelyje ir atsiduoda dieviškajai šviesai. Tai padaręs, stengiasi apie nieką negalvoti; atitolsta nuo malonumų, iššūkių ir naujų tiesų ieškojimo – ir leidžia pasirodyti savo gabumams ir galioms.

Nors juos pajunta ne tą pačią valandą, tie gabumai ir galios pasirūpina kario gyvenimu ir turi įtakos jo kasdienybei.

Medituodamas karys liaujasi būti pačiu savimi ir tampa Pasaulio Sielos dalele. Tos valandėlės jam leidžia suvokti savo atsakomybę ir atitinkamai veikti.

Šviesos karys žino, kad jo širdies tyloje slypi jį kreipianti tvarka.

„Kai laikai ištemptą lanką,– sako Herrigelis savo dzeno mokytojui,– ateina akimirka, kai jeigu tuojau neiššauni, pajunti, kad nutrūksta kvėpavimas“.

„Bandydamas priartinti strėlės paleidimo akimirką, neišmoksi lankininkų meno,– atsako mokytojas. – Kartais šūvio taiklumui pakenkia per daug aktyvi lankininko valia“.

Šviesos karys retsykiais galvoja: „Tai, ko aš nepadarysiu, nebus padaryta“.

Ne visai taip, jis turi veikti, bet drauge turi leisti reikiamu metu įsikišti Visatai.

Karys, kęsdamas neteisybę, paprastai stengiasi likti vienas – kad neparodytų savo skausmo kitiems.

Poelgis gali būti sykiu ir geras, ir blogas.

Vienas dalykas – leisti širdžiai pačiai išsigydyti savo žaizdas. Kas kita – visą dieną giliai medituoti, nuogąstaujant, kad pasirodysi silpnas.

Kiekviename iš mūsų yra angelas ir demonas, ir jų balsai labai panašūs. Sunkumų valandėlėmis demonas duoda peno tam vienišam pokalbiui, stengdamasis parodyti, kokie mes pažeidžiami. Angelas mus skatina mąstyti apie mūsų elgesį, ir jam kartais prireikia kieno nors lūpų, kuriomis galėtų apsireikšti.

Karys išlaiko vienatvės ir priklausomybės pusiausvyrą.

Šviesos kariui reikia meilės.

Prielankumas ir švelnumas – jo prigimties dalis: panašiai kaip valgymas, gėrimas ir polinkis į Teisingą Kovą. Jei karys nelaimingas leidžiantis saulei, vadinasi, kažkas buvo klaida.

Tada nutraukia kovą ir eina ieškoti draugijos, su kuria kartu praleistų vakarą.

Jei sunku ją rasti, klausia savęs: „Ar baiminausi prie ko nors prisiartinti? Gavau meilę, o jos nepastebėjau?“

Šviesos karys naudojasi vienatve, bet nesileidžia, kad ji juo naudotųsi.

Šviesos karys žino, kad neįmanoma gyventi visiškai atsipalaidavus.

Išmoksta iš lankininko, kad norint iššauti strėlę į tolį, reikia gerai įtempti lanką. Išmoksta iš žvaigždžių, kad tik vidinis sprogimas leidžia švytėti. Karys mato, kad žirgas, šokdamas per kliūtį, įtempia visus raumenis.

Bet įtampos niekada nepainioja su nervingumu.

Šviesos karys visada stengiasi išlaikyti Griežtumo ir Gailestingumo pusiausvyrą.

Norint įvykdyti savo svajonę, reikia tvirtos valios – ir didelio gebėjimo pasiduoti; nors turi tikslą, kelias į jį ne visada yra tas, kurį įsivaizduoji.

Todėl karys laikosi disciplinos ir yra gailestingas. Dievas niekada neapleidžia savo sūnų – bet Jo planai neatspėjami, ir Jis pramina kelius mūsų pačių žingsniais.

Disciplinuotas ir mokantis pasiduoti karys yra kupinas entuziazmo. Rutina niekada negali vairuoti svarbių žingsnių.

Šviesos karys kartais elgiasi kaip vanduo, aplenkiantis sutiktas kliūtis.

Būna akimirkų, kai priešintis reiškia žūti; taigi jis prisitaiko prie aplinkybių. Nesiskundžia, kad kelio akmenys žymi jo žygio kryptį per kalnus.

Čia ir slypi vandens jėga: jo niekada nesuskaldys kūjis nei sužeis peilis. Aštriausia pasaulio špaga bejėgė palikti randą jo paviršiuje.

Upės vanduo prisitaiko prie kelio, kuriuo gali tekėti, neužmiršdamas savo tikslo: jūros. Gimęs silpnutis, netrukus įgauna jėgos, – pasisemia jos iš sutinkamų upių.

Ir nuo tam tikros akimirkos pasiekia didžiausią savo galią.

Šviesos kariui nieko nėra abstraktu.

Viskas konkretu ir viskas su juo susiję. Jis nesėdi jaukioje savo palapinėje stebėdamas, kas vyksta pasaulyje; priima kiekvieną iššūkį kaip palankią progą pakeisti save patį.

Kai kurie jo bendražygiai leidžia gyvenimą burnodami, kad nėra iš ko rinktis, arba komentuodami kitų sprendimus. Tačiau karys savo mintis paverčia veiksmais.

Retsykiais apsirinka dėl tikslo ir – nesiskųsdamas – sumoka apsirikimo kainą. Kitais kartais išsuka iš kelio ir praranda daug laiko, kol grįžta į tą, kuris jam buvo skirtas.

Tačiau karys dėmesingas.

Šviesos karys turi uolos savybių.

Lygiame lauke – kai viskas aplinkui harmoninga – uola stovi tvirtai. Žmonės gali statytis namus jos viršūnėje, nes audra jų nesugriaus.

Tačiau nuožulnioje vietovėje – kai daiktai aplinkui nestabilūs ir be pusiausvyros – uola parodo savo jėgą; rieda priešo, grasinančio taikai, pusėn. Tokiomis akimirkomis karys yra griovėjas, ir niekas neįstengia jo sulaikyti.

Šviesos karys tuo pačiu metu galvoja apie karą ir apie taiką ir moka veikti pagal aplinkybes.

Šviesos karys, kuris pernelyg kliaujasi savo protu, galiausiai pradeda nebeįvertinti priešo galios.

Reikia neužmiršti: būna akimirkų, kai jėga veiksmingesnė už strategiją.

Bulių kautynės trunka ketvirtį valandos; bulius greitai supranta, kad yra apgaudinėjamas, ir jo artimiausias žingsnis – parblokšti toreadorą. Kai šitai atsitinka, nei iškalba, nei argumentai, nei protas ar žavesys nepadės išvengti tragedijos.

Todėl karys niekada nemenkina šiurkščios jėgos. Kai ji pernelyg smarki, jis pasitraukia iš mūšio lauko – kol priešo energija išseks.

Šviesos karys moka atpažinti stipresnį už save priešą.

Ryžęsis stoti su juo į kovą, būtų tuojau sutriuškintas. Reaguodamas į jo provokacijas, pakliūtų į spąstus. Todėl griebiasi diplomatijos, kad išsisuktų iš keblios padėties, kurioje atsidūrė. Kai priešas elgiasi kaip vaikas, jis daro tą patį. Kai jį šaukia į kovą, dedasi negirdįs.

Draugai kalba: „Jis bailus".

Bet karys nepaiso kalbų; žino, kad visa paukščio drąsa ir neapykanta nieko vertos katės akivaizdoje.

Panašiomis aplinkybėmis karys kantrus: netrukus priešininkas nueis provokuoti kitų.

Šviesos karys niekada nėra abejingas neteisybei.

Žino, kad visa yra vienis ir kad kiekvienas individualus poelgis paveikia visus planetos žmones. Todėl susidūręs su svetimu skausmu panaudoja špagą, kad viskas grįžtų į savo vietas.

Bet kai kas, nors ir kovoja su priespauda, ištaikęs valandėlę, puola teisti prispaudėją. Kiekvienas atsakys už savo poelgius prieš Dievą, ir karys – atlikęs užduotį – apsieina be komentarų.

Šviesos karys gyvena pasaulyje, kad padėtų broliams, o ne kad smerktų savo artimą.

Šviesos karys niekada neišsigąsta.

Pabėgti – tai gali būti puikus gynybos būdas, bet jo negalima griebtis esant didelei baimei. Kai abejoja, karys mieliau sutinka pralaimėti ir paskui gydytis žaizdas – nes žino, kad pabėgdamas užpuolikui suteiktų daugiau galios, negu jis nusipelno.

Kai kuriomis sunkiomis ir skausmingomis valandėlėmis karys į nepalankią situaciją žvelgia didvyriškai, nuolankiai ir drąsiai.

Šviesos karys niekada neskuba.

Laikas dirba jo naudai; jis išmoksta valdyti nekantrumą ir vengia neapgalvotų poelgių.

Eidamas iš lėto, jaučia savo žingsnių tvirtumą. Žino esąs lemiamo žmonijos istorijos laikotarpio dalyvis ir kad prieš imantis keisti pasaulį reikia pasikeisti pačiam. Todėl prisimena Lanzos del Vasto žodžius: „Revoliucijai įsitvirtinti reikia laiko“.

Karys niekada neskina vaisiaus, kol jis dar žalias.

Šviesos karys turi būti kantrus ir sykiu greitas.

Dvi didžiausios strategijos klaidos yra šios: pradėti veikti per anksti arba ilgai laukti, kol ateis gera proga; kad šito išvengtų, karys kiekvieną situaciją laiko vienintele ir netaiko svetimų formulių, receptų ar nuomonių.

Kalifas Moauinatas paklausė Omro Ben Al-Aaso, kur glūdi jo didelio politinio apsukrumo paslaptis.

„Niekada nesivėliau į jokį reikalą iš anksto neišnagrinėjęs atsitraukimo galimybių; kita vertus, niekada nemėgau paskubom įbėgti ir tuojau pat išbėgti“, – toks buvo atsakymas.

Šviesos karys dažnai nusimena.

Mano, jog niekada neįstengs pažadinti jausmo, kurio trokšta. Daugelį vakarų ir naktų yra priverstas ginti užkariautą poziciją, ir joks naujas įvykis negrąžina jam entuziazmo.

Jo draugai kalba: „Galbūt jo kova jau baigta“.

Karys sumišęs ir įskaudintas klausosi šių kalbų, nes žino, kad nenuėjo ten, kur norėjo. Bet jis atkaklus ir nemeta to, ką buvo pasiryžęs padaryti.

Tada, kai mažiausiai tikisi, atsiveria naujos durys.

Šviesos karys visada saugo savo širdį nuo neapykantos.

Žygiuodamas į kovą, prisimena, ką pasakė Kristus: „Mylėkite savo priešus“. Ir paklūsta.

Tačiau žino, kad atleidimo aktas neįpareigoja taikstytis su viskuo; karys negali nuleisti galvos – antraip pamestų iš akių savo svajonių horizontą.

Pripažįsta, jog priešai čia yra tam, kad išmėgintų jo drąsą, ištvermę, gebėjimą apsispręsti. Jie priverčia jį kautis dėl savo svajonės.

Kovos patirtis šviesos kariui teikia tvirtybės.

Karys prisimena praeitį.

Pažįsta žmogaus Dvasinius Ieškojimus, žino, kad jų parašyti kai kurie geriausi istorijos puslapiai.

Ir kai kurie blogiausi jos skyriai: žudynės, aukos, obskurantizmas. Buvo naudojami asmeniniams tikslams ir matė, kaip jų idealais dangstomi siaubingi kėslai.

Karys yra girdėjęs štai tokių kalbų: „Kaip aš žinosiu, ar šitas kelias tikras?" Ir regėjęs daug žmonių, nustojusių ieškoti, nes nerado atsakymo į šį klausimą.

Kariui nekyla abejonių; jis vadovaujasi viena neklaidinga formule.

„Medį pažinsite iš vaisių", – sakė Jėzus. Karys laikosi šios taisyklės ir niekada neklysta.

✓ Šviesos karys supranta intuicijos svarbą.

Kaudamasis neturi laiko galvoti apie priešininko smūgius – todėl kliaujasi instinktu ir paklūsta savo angelui.

Taikos laikotarpiu skaito Dievo jam siunčiamus ženklus.

Žmonės sako: „Pamišėlis“.

Arba: „Gyvena vaizduotės pasaulyje“.

Arba dar: „Kaip galima tikėti nelogiškais dalykais?“

Bet karys žino, kad intuicija – Dievo abėcėlė, ir toliau klausosi vėjo ir kalba su žvaigždėmis.

Šviesos karys sėdasi su bendražygiais aplink laužą.

Šnekučiuoja apie savo užkariavimus – ir prisidedą prie jų būrelio svetimieji maloniai sutinkami, nes visi didžiuojasi savo gyvenimu ir Teisinga Kova. Karys entuziastingai kalba apie kelią, pasakoja, kaip atrėmė vieną iššūkį, kokią išeitį rado sunkią valandėlę. Pasakodamas istorijas apgaubia savo žodžius aistra ir romantika.

Kartais sau leidžia truputį perdėti. Prisimena, kad jo pirmtakai taip pat retkarčiais kai ką perdėdavo.

Todėl ir jis panašiai daro. Bet niekada pasididžiavimo nepainioja su tuštybe ir netiki savo perdėjimais.

„Taip,– girdi karys sakant žmones.– Prieš ką nors nuspręsdamas, turiu viską suprasti. Noriu turėti laisvę keisti idėją".

Karys nepatikliai išklauso šią frazę. Jis taip pat gali turėti tokią laisvę, bet tai netrukdo prisiimti įsipareigojimą, net jeigu gerai ir nesuvoki, kodėl tai darai.

Šviesos karys daro sprendimus. Jo siela laisva kaip debesys danguje, tačiau jį saisto svajonė. Laisvai pasirinktame kelyje pasitaiko valandėlių, kai jis turi sutikti su tuo, kas jam nepatinka, kalbėti su žmonėmis, kurie nepadeda tobulėti, turi aukotis.

Draugai kalba: „Tu ne laisvas".

Karys yra laisvas. Bet žino, kad atvira krosnis duonos neiškepa.

Kiekvienoje veikloje reikia žinoti, ko galima tikėtis, reikia žinoti, kaip geriau pasiekti tikslą ir kokias turime galimybes įvykdyti pasiūlytą užduotį.

„Gali tik teigti, kad atsisakai vaisių, kurių, būdamas šitaip aprūpintas, netrokšti kaip pergalės rezultato, ir lieki įsitraukęs į kovą".

„Galima atsisakyti vaisiaus, bet tas atsisakymas nereiškia, kad esi abejingas rezultatui".

Šviesos karys pagarbiai klauso Gandhio strategijos. Ir nesileidžia klaidinamas žmonių, kurie nesugeba pasiekti jokio rezultato ir gyvena skelbdami, jog reikia visko atsisakyti.

Šviesos karys kreipia dėmesį į mažus dalykus, nes jie gali daug ką labai sujaukti.

Spyglys, nors ir mažytis, priverčia keleivį sustoti. Smulkutė, nematoma ląstelė gali suardyti sveiką organizmą. Prisiminimas apie praeityje išgyventos baimės akimirką sugrąžina bailumą kiekvieną naują rytą. Užtenka sekundės dalies – ir sargybinį parbloškia lemtingas priešo smūgis.

Karys dėmesingas mažiems dalykams. Kartais jis griežtas pats sau, tačiau linkęs elgtis kaip tik šitaip.

„Nelabasis gyvena smulkmenose“, – sako sena Tradicijos patarlė.

Šviesos karys ne visada turi tikėjimą.

Būna valandėlių, kai jis ničniekuo netiki. Ir klausia savo širdies: „Ar verta dėti tiek pastangų?“

Bet širdis tyli toliau. Ir karys turi spręsti pats.

Tada jis ieško pavyzdžio. Ir prisimena, jog Jėzus perėjo per kažką panašaus – kad galėtų gyventi žmogaus gyvenimą visoje jo pilnatvėje.

„Atitolink nuo manęs šitą taurę",– sakė Jėzus. Jis taip pat buvo netekęs ryžto ir drąsos, bet nesustojo.

Šviesos karys ir toliau netiki. Bet eina pirmyn, ir galiausiai tikėjimas grįžta.

Šviesos karys žino, kad žmogus – ne sala.

Negali kovoti vienas; visa, kad ir koks būtų jo planas, priklauso nuo kitų žmonių. Reikia aptarti savo strategiją, prašyti pagalbos ir – poilsio valandėlėmis – turėti kam papasakoti kautynių istorijas susėdus aplink laužą.

Bet jis neleidžia, kad žmonės jo draugystę painiotų su saugumu. Jo veiksmai visiems matomi, tačiau planai – slapti. Šviesos karys šoka su savo bendražygiais, bet niekam nesuverčia atsakomybės už savo žingsnius.

Mūšio pertraukomis karys ilsisi.

Dažnai leidžia dienas nieko neveikdamas, nes to reikalauja širdis; tačiau jo intuicija budi. Jis nepadaro didžiosios Tingumo nuodėmės, nes žino, kur jinai gali jį nuvesti: į sekmadienio vakarų pilkumą, kai eina tik laikas – ir niekas daugiau.

Karys tai vadina „kapinių ramybe“. Prisimena ištrauką iš Apokalipsės: „Prakeikiu tave, nes nesi nei karštas, nei šaltas. O kad būtum karštas ar šaltas! Bet kadangi esi drungnas, išspjausiu tave iš savo burnos“.

Karys ilsisi ir juokiasi. Bet visada yra dėmesingas.

Šviesos karys žino: visi bijo visų.

Ši baimė paprastai pasireiškia dvejaip: agresyvumu arba klusnumu. Tai du tos pačios problemos veidai.

Todėl susidūręs su asmeniu, kuris kelia jam baimę, karys prisimena: kitas taip pat nesijaučia saugus. Žengia per panašias kliūtis, gyvena tomis pačiomis problemomis.

Tačiau karys moka geriau įveikti situaciją. Kodėl? Todėl, kad baimė jam kaip variklis, o ne kaip stabdys.

Tada karys mokosi iš priešo ir elgiasi taip pat kaip ir jis.

Kariui nėra neįmanomos meilės.

Jis nesileidžia sutrikdomas tylėjimo, abejingumo, nepraranda drąsos atstumtas. Žino, kad – po ledine kauke, kurią užsideda žmonės, – plaka karšta širdis.

Todėl karys rizikuoja dažniau negu kiti. Be paliovos ieško kieno nors meilės – net jeigu tai reiškia daug kartų išgirsti žodį „ne“, grįžti namo nugalėtam, kūnu ir siela pasijusti atstumtam.

Kai ieško to, ko jam reikia, karys nesileidžia įbauginamas. Be meilės jis – niekas.

Šviesos kariui pažįstama tyla prieš svarbų mūšį.

Ta tyla, regis, sako: „Viskas sustojo. Geriau palikti kovą nuošaly ir truputį prasiblaškyti“. Nepatyrę kovotojai šią akimirką padeda ginklus ir skundžiasi nuoboduliu.

Karys dėmesingas tylai: kažkur kažkas vyksta. Jis žino, kad viską griaunantys žemės drebėjimai užklumpa netikėtai. Naktį žygiuoji per mišką; kai žvėrys nė nekrebžteli, vadinasi, pavojus arti.

Tuo tarpu, kai kiti šnekučiuoja, karys tobulina savo špagos valdymo meną ir atidžiai žvelgia į horizontą.

Šviesos karys tiki.

Tiki stebuklais – ir stebuklai pradeda vykti. Yra įsitikinęs, kad mintimis gali pakeisti savo gyvenimą, – ir gyvenimas pradeda keistis. Yra tikras, kad sutiks meilę, – ir meilė ateina.

Retsykiais nusivilia. Kartais susitrenkia.

Ir tada girdi kalbant: „Koks jis naivus“.

Bet karys žino, ko vertas. Kiekvieną pralaimėjimą jam atsveria dvi pergalės.

Visi, kurie tiki, tai žino.

Šviesos karys suvokia, kad geriausiai eiti paskui šviesą.

Jis išdavė, melavo, buvo išsukęs iš savo kelio, pataikavo tamsybėms. Ir viskas užtikrintai tęsiasi toliau – tarsi nieko nebūtų atsitikę.

Tuo tarpu netikėtai atsiduria prie bedugnės; gali saugiai žengti tūkstantį žingsnių, bet dar vienas – ir viskas baigta. Tada karys sustoja, kol nepražudė savęs.

Darydamas šį sprendimą, išgirsta keturis komentarus: „Tu visada elgeisi klaidingai. Tu per senas, kad pasikeistum. Tu negeras. Tu nevertas".

Jis pažvelgia į dangų. Ir kažkieno balsas jam sako: „Mano brangusis, visas pasaulis daro klaidų. Tau atleidžiama, bet negaliu tavęs prievarta versti priimti šį atleidimą. Apsispręsk".

Tikras šviesos karys priima atleidimą.

Šviesos karys visada stengiasi būti geresnis.

Kiekvieną jo špagos kirtį kreipia išminties ir meditacijos šimtmečiai. Kiekvienam kirčiui reikia visų praeities karių jėgos ir vikrumo, kad šiandien ir toliau būtų vėl šlovinama kova. Kiekvienu kovos judesiu pagarbinami judesiai, kuriuos ankstesnės kartos pasirūpino perduoti per Tradiciją.

Karys tobulina savo kirčių grožį.

Šviesos kariu galima pasitikėti.

Jis daro klaidų, kartais save laiko svarbesniu nei yra iš tikrųjų. Bet nemeluoja.

Susirinkus visiems aplink laužą, šnekučiuojasi su savo bendražygiais ir bendražygėmis. Žino, kad jo žodžiai išliks Visatos atmintyje ir liudys, apie ką jis galvojo.

Ir karys mąsto: „Kam tiek kalbu, jeigu daugybę kartų nesugebu padaryti visko, ką sakau?“

Širdis atsako: „Kai viešai gini savo idėjas, privalai stengtis gyventi nenukrypdamas nuo jų“.

Ir kadangi mano esąs tai, ką kalba, karys galiausiai virsta tuo, ką sako.

Karys žino, jog kartkartėmis kova nutrūksta.

Nepadės, jeigu ją kurstysi prievarta; reikia turėti kantrybės, laukti, kol pajėgos vėl stos kautis. Karys mūšio lauko tyloje klausosi savo širdies plakimo.

Mato, kad yra įsitempęs, kad bijo.

Karys atlieka savo gyvenimo apyskaitą; žiūri, ar jo špaga aštri, ar širdis patenkinta, ar dega sieloje tikėjimas. Žino, kad pasirengimas toks pat svarbus kaip veiksmas.

Visada ko nors trūksta. Ir valandėles, kai laikas sustoja, karys išnaudoja tam, kad geriau apsirūpintų.

Karys žino, kad angelas ir demonas ginčijasi dėl rankos, kuri laiko špagą.

Demonas sako: „Tu nusilpsi. Nežinosi, kada tai bus. Tu bijai". Angelas sako: „Tu nusilpsi. Nežinosi, kada tai bus. Tu bijai".

Karys nustemba. Abu sako tą patį.

Tada demonas kalba toliau: „Leisk tau padėti". O angelas sako: „Aš tau padedu".

Tą akimirką karys pamato skirtumą. Žodžiai tie patys, bet sąjungininkai skirtingi.

Ir jis pasirenka savo angelo ranką.

Kiekvieną kartą, išsitraukęs savo špagą, karys ja pasinaudoja.

Gali ja prasiskinti kelią, kam nors padėti arba atitolinti pavojų – bet špaga aikštinga ir nemėgsta matyti, kaip jos ašmenys apnuoginami be reikalo.

Todėl karys niekada negrasina. Jis gali pulti, gintis arba bėgti; visi šie veiksmai yra kovos dalis. O tuščiai švaistyti kirčio jėgą kalbėjimu apie jį – tai jau ne kovos dalis.

Šviesos karys visada atidus savo špagos judesiams. Bet negali pamiršti, kad špaga taip pat reaguoja į jo judesius.

Ji padaryta ne taip, kad būtų valdoma burna.

Kartais šviesos karį persekioja blogis; tada karys jį ramiai pasikviečia į savo palapinę.

Jis klausia blogio: „Ar nori mane sužeisti, ar pasinaudoti manimi, kad sužeistum kitus?"

Blogis apsimeta negirdįs. Sakosi pažįstąs kario sielos tamsybes. Rodo dar neužgijusias žaizdas ir reikalauja keršto. Primena, kad žino gudrių pinklių ir nuodų, kurie galėtų sunaikinti jo priešus.

Šviesos karys klausosi. Jei blogis nukrypsta į šalį, grąžina jį prie pokalbio temos ir prašo smulkiai apsakyti visus savo planus.

Viską išklausęs, atsistoja ir išeina. Blogis tiek daug kalbėjo, tad, išsekęs ir pavargęs, nebeturi jėgų jį lydėti.

Šviesos karys – netyčia – žengia klaidingą žingsnį ir krenta į bedugnę.

Jį gąsdina vaiduokliai, kankina vienatvė. Kovodamas Teisingą Kovą, nemanė, kad jam taip gali nutikti; bet nutiko. Gaubiamas tamsos, jis užmezga ryšį su savo mokytoju.

„Mokytojau, įkritau į bedugnę,– sako jis.– Vanduo gilus ir tamsus“.

„Prisimink vieną dalyką,– atsako mokytojas.– Žmogus nuskęsta ne todėl, kad įkrenta, o todėl, kad būna po vandeniu“.

Ir karys įtempia visas jėgas, kad išsivaduotų iš padėties, kurioje atsidūrė.

Šviesos karys elgiasi kaip vaikas.

Žmonės būna šokiruoti; užmiršta, kad vaikui reikia linksmintis, išdykauti, elgtis ne visai pagarbiai, per anksti klausinėti netinkamų dalykų, sakyti kvailystes, kuriomis pats netiki.

Ir jie pasibaisėję klausia: „Ir tai dvasinis kelias? Tas žmogus nesubrendęs!“

Karys didžiuojasi tokiu apibūdinimu. Nekaltumas ir džiaugsmas padeda jam palaikyti ryšį su Dievu, ir jis su Juo bendrauja, nepamesdamas iš akių savo misijos.

Žodžio „atsakomybė“ šaknis reiškia gebėjimą atsakyti, reaguoti.

Turintis atsakomybės jausmą karys geba stebėti ir treniruoti. Geba net būti „neatsakingas“: kartais leidžiasi valdomas aplinkybių ir neatsako, nereaguoja.

Bet išmoksta pamokas; laikosi tam tikros elgesio linijos, klauso patarimų, nuolankiai priima pagalbą.

Atsakingas karys ne tas, kuris neša ant savo pečių pasaulio sunkenybę; atsakingas karys tas, kuris mokosi atremti šios akimirkos iššūkį.

Šviesos karys ne visada gali pasirinkti mūšio lauką.

Kartais yra užklumpamas netikėtai, per grumtynes, kurių nenorėjo; bet nepuola bėgti, nes bus pavytas.

Tada, tą akimirką, kai konfliktas beveik neišvengiamas, karys užkalbina savo priešininką. Nerodydamas baimės ar silpnadvasiškumo, stengiasi sužinoti, kodėl tasai nori kautis; kas jį privertė išvykti iš savo kaimo ir stumia į kovą. Neapnuogindamas špagos, karys jį įtikina, kad šios dvikovos nebūtų.

Šviesos karys išklauso, ką turi pasakyti jo priešininkas. Kaunasi tik tada, kai tai neišvengiama.

Šviesos karys išsigąsta, kai reikia ryžtis svarbiems sprendimams.

„Tai ne tavo jėgoms“, – sako vienas draugas. „Eik drąsiai pirmyn“, – sako kitas. Ir jo abejonės didėja.

Po kelių kankinančio nerimo dienų karys atsisėda nuošaliame savo palapinės kampe, kur paprastai medituoja ir meldžiasi. Susikaupia ir išvysta save ateityje. Išvysta žmones, kuriems jo elgesys atneš laimę ir kuriems pakenks. Jis nenori niekam suteikti nereikalingų kančių, bet taip pat nenori palikti savo kelio.

Tada karys leidžia savo sprendimui įsikūnyti.

Jeigu reikės pasakyti „taip“, drąsiai pasakys. Jeigu reikės pasakyti „ne“, pasakys be baimės.

Šviesos karys iki galo įgyvendina savo Asmeninę Legendą.

Bendražygiai kalba: „Jo tikėjimas nuostabus!“

Karys kelias akimirkas jaučia pasididžiavimą, o paskui save gėdina dėl to, ką girdėjo, nes neturi tiek tikėjimo, kiek rodo.

Tokią valandėlę angelas jam šnabžda: „Tu tik šviesos įrankis. Neturi dėl ko girtis nei jaustis kaltas; turi tik dėl ko džiaugtis“.

Ir šviesos karys, suprasdamas, kieno jis įrankis, pasijunta ramesnis ir saugesnis.

„Hitleris gal ir pralaimėjo karą mūšio lauke, bet galiausiai šį tą ir laimėjo,– sakė M. Halteris. – Nes XX amžiaus žmogus sugalvojo koncentracijos stovyklas ir atgaivino kankinimus, ir įteigė panašiems į save, kad galima užmerkti akis prieš kitų nelaimes“.

Galbūt jo teisybė: yra paliktų vaikų, nužudytų piliečių, nekaltųjų kalėjimuose, vienišų senelių, girtuoklių grioviuose, kvailių valdžioje.

O galbūt jis labai klysta: yra šviesos karių.

Ir šviesos kariai niekada nesutiks su tuo, kas neleistina.

Šviesos karys niekada neužmiršta senos patarlės: geras ožiukas nebliauna.

Neteisybių pasitaiko. Visi patenka į situacijas, kurių nenusipelno, – dažniausiai, kai negali apsiginti. Daugelį kartų į kario duris beldžiasi pralaimėjimas.

Tokiomis valandėlėmis karys tyli. Neeikvoja energijos žodžiams, nes jie negali nieko padaryti; geriau jėgas panaudoti pasipriešinimui, turėti kantrybės ir žinoti, kad Kai kas visa tai stebi. Kai kas, kas mato nepelnytas kančias ir nesitaiksto su tuo.

Tasai Kai kas kariui duoda, ko jam labiausiai reikia: laiko. Anksčiau ar vėliau viskas vėl veiks jo naudai.

Šviesos karys išmintingas; nekalba apie savo pralaimėjimus.

Špagos gyvenimas gali būti trumpas. Bet šviesos kariui reikia gyventi ilgai.

Todėl jis nesileidžia apgaunamas savo paties gebėjimų ir vengia būti užkluptas netikėtai. Kiekvieną dalyką karys vertina tiek, kiek jis vertas.

Daugybę sykių, sprendžiant sunkius klausimus, demonas jį gundo kuždėdamas į ausį: „Nesirūpink tuo, nes tai nesvarbu“.

Kitais kartais, susidūrus su paprastais dalykais, demonas jam sako: „Turi skirti visą savo energiją, kad rastum išeitį iš šios padėties“.

Karys nesiklauso, ką demonas jam šneka: jis savo špagos šeimininkas.

Šviesos karys visada budrus.

Neprašo kitų leidimo laikyti špagą; tiesiog ima ją į savo rankas. Taip pat negaišta laiko aiškindamas savo judesius; ištikimas Dievo priesakams, karys atsako už tai, ką daro.

Apsižvalgo į šalis ir pamato, kas jo draugai. Pažvelgia atgal ir pamato, kas jo priešai. Nepermaldaujamas išdavystei, tačiau nekeršija; tik atitolina nedraugus nuo savo gyvenimo ir nekovoja su jais, kol neišmuša valanda.

Karys nesistengia pasirodyti; jis yra.

Karys neina su tuo, kuris nori padaryti jam bloga. Ir taip pat jo nepamatysi draugijoje tų, kurie trokšta jį „paguosti“.

Vengia to, kuris tik stovėjo šalia, kai jis buvo triuškinamas: tokie netikri draugai nori įrodyti, kad už silpnumą atlyginama. Jie visada nešioja blogas žinias. Visada mėgina sugriauti kario pasitikėjimą – prisidengę „solidarumo“ kauke.

Pamatę jį sužeistą, prapliumpa raudoti, bet – širdies gilumoje – yra patenkinti, kad karys pralaimėjo mūšį. Jie nesupranta, jog tai tik kovos epizodas.

Tikrieji kario bendražygiai visą laiką stovi šalia jo: ir sunkiomis valandėlėmis, ir maloniomis akimirkomis.

Pradėdamas kovotojo kelią, šviesos karys tvirtina: „Aš turiu svajonių“.

Po keleto metų pamato, jog pasiekti, ko nori, galima; jis žino, kad jam bus atlyginta.

Tokiomis valandėlėmis šviesos karį apima liūdesys. Pažindamas svetimas nelaimes, vienatvę, nesėkmes, lydinčias didžiąją žmonijos dalį, mano, jog nėra nusipelnęs to, ką netrukus gaus.

Angelas jam šnabžda: „Viską atiduok“. Karys atsiklaupia ir paaukoja Dievui savo pergales.

Tai įpareigoja karį liautis kvailai klausinėti ir padeda nuslopinti širdyje kaltės jausmą.

Šviesos karys laiko špagą rankose.

Jis tas, kuris sprendžia, ką darys ir ko jokiomis aplinkybėmis nedarys.

Būna valandėlių, kai gyvenimas jį priveda prie krizės: jis turi skirtis su dalykais, kuriuos visada mėgo; tada karys susimąsto. Pasitikrina, ar vykdo Dievo valią, ar elgiasi skatinamas egoizmo. Išsiskyrimų pasitaiko net jo kelyje, ir jis sutinka su tuo neprieštaraudamas.

Vis dėlto jeigu išsiskyrimas išprovokuojamas kieno nors žiaurumo, karys duoda nepermaldajamą atkirtį.

Kario galioje smogti ir atleisti. Abiem šiais ginklais jis moka naudotis vienodai mikliai.

Šviesos karys neįsipainioja į žodžio „laisvė“ pinkles.

Kai jo tauta pavergta, laisvės prasmė aiški. Tokiomis valandomis, puldamas ir gindamasis, karys kovoja, kol netenka jėgų ar gyvybės. Priespaudos laikais lengva suprasti, kas yra laisvė: tai priešingybė nelaisvei.

Bet kartais karys girdi senesniuosius sakant: „Kai nustosiu dirbęs, būsiu laisvas“. Tačiau po kokių metų jie skundžiasi: „Gyvenimas – vien nuobodulys ir rutina“. Tokiu atveju laisvę sunku suprasti; ji reiškia prasmės nebuvimą.

Šviesos karys visada rizikuoja. Jis savo svajonės vergas ir laisvas eiti, kur nori.

Šviesos karys niekad nekartoja tos pačios kovos – ypač tada, kai niekas nepasistūmėja į priekį arba neatsitraukia atgal.

Jei kova tęsiasi be rezultatų, jis supranta, kad reikia sėstis su priešu ir pradėti kalbą apie susitaikymą; abu yra įvaldę špagos meną ir dabar turi susitarti.

Tai ne bailumas, tai kilnus gestas. Kadangi jėgos lygios, reikia keisti strategiją.

Sudarę taikos planus, kariai grįžta namo. Jiems nereikia niekam nieko įrodinėti; jie kovojo Teisingą Kovą ir išlaikė tikėjimą. Kiekvienas iš jų truputį nusileido ir taip pasimokė derybų meno.

Draugai šviesos kario klausinėja, iš kur jis semiasi energijos. Karys atsako: „Iš slapto priešo“.

Draugai klausia, kas jis toks.

Karys atsako: „Tai tas, kurio negalime sužeisti".

Tai gali būti berniukas, kuris jį, dar vaiką, nugalėjo peštynėse, prieš vienuolika metų palikusi mylimoji, dėstytojas, vadinęs jį asilu. Kai karys pavargsta, prisimena, jog dar nėra matęs savo drąsos.

Negalvoja apie kerštą, nes slaptas priešas jau nebe jo istorijos dalis. Galvoja vien apie tai, kaip būti dar vikresniam, kad jo žygiai išgarsėtų pasaulyje ir juos išgirstų tas, kuris jį kadaise įžeidė.

Vakarykštis skausmas – šviesos kario jėga.

Šviesos karys visada gyvenime turi antrą šansą.

Kaip visi kiti vyrai ir moterys, jis negimsta mokėdamas valdyti špagą; klysta daugybę kartų, kol atranda savo Asmeninę Legendą.

Nė vienas karys negali atsisėsti prie laužo ir kitiems pasakyti: „Aš visada elgiausi teisingai". Kas taip tvirtina, meluoja ir, vadinasi, dar neišmoko pažinti pats savęs. Tikras šviesos karys praeityje yra pasielgęs neteisingai.

Bet dar nenuėjęs viso kelio, pamato, kad žmonės, kuriems buvo neteisingas, grįžta ir jis vėl susiduria su jais. Visada.

Tai jo šansas ištaisyti padarytą blogį. Ir jis visada juo pasinaudoja nedvejodamas.

Karys naivus kaip balandis ir atsargus kaip gyvatė.

Susirinkus pasikalbėti, neteisia kitų elgsenos; žino, kad tamsybės skleidžia savo blogį ausdamos nematomą tinklą. Tas tinklas pagauna kiekvieną paleistą į orą informaciją ir ją paverčia intriga ir pavydu, parazituojančiais žmogaus sieloje.

Šitaip visa, kas apie ką nors pasakyta, visada galiausiai pasiekia to asmens priešų ausis ir padidina niaurią nuodų ir pykčio naštą.

Todėl karys, kai šneka apie savo brolio elgesį, įsivaizduoja jį esant šalia ir klausant, ką jis sako.

Viduramžių riterijos Maldyne rašoma:

„Dvasinė Kelio energija naudoja teisingumą ir pakantą tavo dvasiai parengti“.

„Štai toks riterių Kelias: tai lengvas ir sykiu sunkus kelias, nes verčia atidėti į šalį nereikalingus dalykus ir atsitiktines draugystes. Todėl pradžioje kyla tiek dvejonių, ar eiti šiuo keliu“.

„Pirmoji riterijos pamoka: ištrinsi tai, ką iki šiol turi įsirašęs savo gyvenimo sąsiuvinyje: nerimą, silpnumą, melą. Ir vietoj viso šito įrašysi žodį „drąsa“. Pradėjęs kelionę su šiuo žodžiu, žygiuodamas pirmyn ir tikėdamas Dievą, nueisi ten, kur tau reikia“.

Artėjant mūšio valandai, šviesos karys yra pasirengęs bet kokiems netikėtumams.

Analizuoja kiekvieną strategiją ir klausia: „Ką daryčiau, jei turėčiau kautis pats su savimi?“ Šitaip pamato savo silpnąsias vietas.

Tuo metu artėja priešininkas; neša pilną krepšį pažadų, sutarčių, derybų. Turi gundančių pasiūlymų ir apgaulingų alternatyvų.

Karys analizuoja kiekvieną pasiūlymą; taip pat stengiasi susitarti, bet neprarasdamas orumo. Jeigu išvengs mūšio – tai ne todėl, kad buvo papirktas, o todėl, kad manė, jog tai geriausia strategija.

Šviesos karys nepriima dovanų iš savo priešo.

Taigi kartoju:

Šviesos kariai atpažįsta vienas kitą iš akių. Jie gyvena pasaulyje, yra pasaulio dalis ir atsiunčiami į pasaulį be balnakrepšio ir sandalų. Dažnai būna bailūs. Ne visada elgiasi teisingai.

Šviesos kariai kankinasi dėl kvailysčių, rūpinasi nereikšmingais dalykais ir yra įsitikinę, jog nesugeba tobulėti. Šviesos kariai retsykiais mano esą neverti kokios nors malonės ar stebuklo.

Šviesos kariai dažnai klausia, ką jie čia veikia. Ne kartą pagalvoja, kad jų gyvenimas neturi prasmės.

Dėl to jie ir yra šviesos kariai. Todėl, kad klysta. Todėl, kad kelia klausimus. Kad vis ieško prasmės. Ir galiausiai ją randa.

Dabar šviesos karys pabunda iš savo sapno.

Jis galvoja: „Nemoku grumtis su šia šviesa, kuri man padeda augti“. Tuo tarpu šviesa nedingsta.

Karys galvoja: „Reikalingos permainos, nes aš neturiu valios veikti“.

Šviesa šviečia toliau, nes valia – suktas žodis.

Tada kario akys ir širdis pradeda apsiprasti su šviesa. Ji jau jo nebebaugina, ir jis sutinka priimti savo Legendą, net jeigu tai reiškia rizikuoti.

Karys ilgai miegojo. Ir natūralu, kad bunda pamažėle.

Prityręs kovotojas nukenčia įžeidinėjimus; žino savo kumščio jėgą ir savo smūgių taiklumą. Sutikęs nepasirengusį priešininką, pažvelgia į jo akių gelmes ir tampa laimėtoju – jam nereikia perkelti kovos į fizinę plotmę.

Kariui mokantis su savo dvasiniu mokytoju, jo akyse taip pat spindi tikėjimo šviesa, ir jam nereikia niekam nieko įrodinėti. Jam nesvarbu agresyvūs priešininko argumentai, kai šis kalba, kad Dievas – tai prietaras, kad stebuklai – apgaulė, kad tikėti angelais – vadinasi, bėgti nuo tikrovės.

Taigi šviesos karys, kaip kovotojas, žino nepaprastą savo jėgą; niekada nekovoja su tuo, kas nevertas dalyvauti mūšyje.

Šviesos karys visada turi prisiminti penkias kovos taisykles, prieš tris tūkstančius metų surašytas Chuango Tzu:

Tikėjimas: prieš stojant į mūšį, reikia tikėti kovos prasmingumu.

Draugas: pasirink sąjungininkus ir išmok kovoti drauge su jais, nes niekas nelaimi karo vienas.

Laikas: kautynės žiemą skiriasi nuo kautynių vasarą; geram kariui rūpi, kokiu metu tinkamiausia stoti į mūšį.

Erdvė: vienaip kovojama tarpeklyje, kitaip lygioje vietovėje. Pagalvok, kokia tavo aplinka ir kaip geriausia tenai elgtis.

Strategija: geriausias karys tas, kuris suplanuoja savo mūšį.

Mūšiui pasibaigus, karys retai kada žino, kokie jo rezultatai.

Vykstanti kova paskleidžia aplinkui daug energijos, ir išmuša valanda, kai dar galimas ir laimėjimas, ir pralaimėjimas. Laikas pasakys, kas nugalės ir kas pralaimės; bet karys žino, kad nuo šios akimirkos jis nieko daugiau nebegali padaryti: šios kovos likimas Dievo rankose.

Tomis akimirkomis šviesos karys nesirūpina rezultatais. Tiria savo širdį ir klausia: „Ar kovojai Teisingą Kovą?“ Jeigu atsakymas teigiamas, jis ilsisi. Jeigu atsakymas neigiamas, jis griebia savo špagą ir pradeda vėl mankštintis.

Šviesos karys turi savyje Dievo kibirkštį.

Jo likimas susietas su kitais kariais, tačiau – kartais – jam reikia vienam pasimokyti špagos valdymo meno: todėl, kai atsiskiria nuo bendražygių, elgiasi kaip žvaigždė.

Apšviečia jam skirtą Visatos dalį ir visiems, kurie žiūri į dangų, stengiasi parodyti galaktikas ir pasaulius.

Kariui už atkaklumą greitai atlyginama. Pamažu prie jo priartėja kiti kariai, ir bičiuliai susispiečia į žvaigždynus su savo simboliais ir paslaptimis.

Kartais šviesos kariui kyla toks įspūdis, kad jis vienu metu gyvena du gyvenimus.

Viename iš jų turi daryti visa, ko nenori, kovoti dėl idėjų, kuriomis netiki. Bet yra kitas gyvenimas, jis randa jį savo svajonėse, knygose, pokalbiuose su kitais žmonėmis, galvojančiais taip pat kaip jis.

Karys leidžia abiem savo gyvenimams suartėti. „Yra tiltas, jungiantis tai, ką aš darau, su tuo, kas man patiktų daryti“, – mąsto jis. Pamažu jo svajonės nugali kasdienybės rutiną, ir karys pamato, kad jau greitai pasieks tai, ko visada norėjo.

Tada tereikia trupučio drąsos – ir tie du gyvenimai virsta vienu.

Vėl rašyk, ką jau esu sakiusi:

Šviesos kariui reikia laiko sau pačiam. Tą laiką jis panaudoja poilsiui, apmąstymams, bendravimui su Pasaulio Siela. Net mūšio vidury jam pavyksta pasinerti į mintis.

Ištaikęs progą, karys atsisėda, atsipalaiduoja ir visa, kas vyksta aplink jį, palieka savieigai. Žvelgia į pasaulį kaip žiūrovas, nesistengdamas nei augti, nei mažėti – tik atsiduoti be jokio priešinimosi gyvenimo tėkmei.

Pamažu visa, kas atrodė sudėtinga, pradeda atrodyti paprasta. Ir karys džiūgauja.

Šviesos karys atsargiai žiūri į žmones, kurie tariasi žiną kelią.

Jie visada tokie tikri patys galį viską spręsti, jog nebepamato, su kokia ironija likimas rašo kiekvieno iš jų gyvenimą: ir visada protestuoja, kai neišvengiamybė beldžiasi į duris.

Šviesos karys turi svajonių. Svajonės jį veda pirmyn. Bet jis niekada nedaro šios klaidos: nemano, kad kelias yra lengvas ir kad durys plačios. Žino, kad Visatoje viskas vyksta kaip alchemijoje: *tirpsta* ir *koaguliuoja*, kaip sakydavo mokytojai. „Kaupk ir skleisk savo energiją atsižvelgdamas į situaciją“.

Būna valandėlių, kai reikia veikti, ir būna valandėlių, kai reikia su viskuo sutikti. Šviesos karys tai skiria.

Šviesos karys, mokydamasis valdyti špagą, suvokia, kad jo ekipuotei neturi nieko trūkti – įskaitant ginklus ir šarvus.

Jis išeina ieškoti sau ginklų bei šarvų ir girdi įvairiausių pardavėjų pasiūlymus.

„Nešiok vienatvės šarvus“, – sako vienas.

„Nešiok cinizmo skydą“, – pataria kitas.

„Geriausi šarvai – būti be nieko“, – tvirtina trečias.

Tačiau karys nesiklauso. Ramus žingsniuoja į šventąją savo vietą ir apsivelka nesunaikinamą tikėjimo apsiaustą.

Tikėjimas atremia visus smūgius. Tikėjimas nuodus paverčia tyru kaip krištolas vandeniu.

„Gyvenu tikėdamas viskuo, ką sako žmonės, ir visada nusiviliu“, – paprastai kalba bendražygiai.

Svarbu tikėti žmonėmis; šviesos karys nebijo nusivilti – kadangi žino savo špagos jėgą ir savo meilės galią.

Vis dėlto jis stengiasi apibrėžti savo ribas: vienas dalykas yra priimti Dievo ženklus ir klausyti, ką sako angelai, prabilę mūsų artimo lūpomis, kad mums patartų. Kitas dalykas – nesugebėti spręsti ir visada laukti, kad kiti mums pasakytų, ką turime daryti.

Karys tiki kitais, nes – pirmiausia – tiki savimi.

Šviesos karys žiūri į gyvenimą švelniai ir tvirtai.

Priešais jį – paslaptis, ir vieną dieną jis gauna jos atsaką. Ne sykį sau pačiam sako: „Betgi šitas gyvenimas atrodo beprotybė".

Jis teisus. Stebuklui suteikia kasdieniškumo, pastebi, kad ne visada geba numatyti savo veiksmų pasekmes. Kartais pats nežino, ką daro, gelbėja nežinodamas ką, kenčia nežinodamas kodėl.

Taip, šis gyvenimas yra beprotybė. Bet didžiausia šviesos kario išmintis – tinkamai pasirinkti savo beprotybę.

Šviesos karys stebi dvi kolonas abipus durų, kurias ketina atidaryti.

Viena vadinasi Baimė, kita – Troškimas. Karys žiūri į Baimės koloną ir ten mato užrašą: „Tu įžengsi į nepažįstamą ir pavojingą pasaulį, kur viskas, ko iki šiol išmokai, neduos jokios naudos“.

Karys žiūri į Troškimo koloną ir ten mato užrašą: „Tu paliksi pažįstamą pasaulį, kur saugomi dalykai, kurių visada geidei ir dėl kurių šitiek kovojai“.

Karys nusišypso – nes jo niekas nebaugina ir niekas nevilioja. Tvirtai kaip žmogus, žinantis, ko nori, jis atidaro duris.

Šviesos karys daro veiksmingą vidinio augimo mankštą: sutelkia dėmesį į automatiškai atlikinėjamus veiksmus, tokius kaip kvėpavimas, mirksėjimas, arba stebi aplinkinius daiktus.

Tai daro, kai pasijunta sutrikęs. Šitaip atsipalaiduoja nuo įtampos ir leidžia savo intuicijai laisvai darbuotis – nesikišant jo norams ir baimėms. Kai kurios, regis, neišsprendžiamos problemos galiausiai išsisprendžia, kai kurie, jo manymu, neįveikiami vargai dingsta be pastangų.

Kai kariui tenka atsidurti keblioje padėtyje, jis panaudoja šią techniką.

Šviesos karys girdi tokių komentarų kaip šis: „Aš nenoriu šnekėti kai kurių dalykų, nes žmonės yra pavydūs".

Tai girdėdamas, karys juokiasi. Pavydas negali padaryti nieko blogo – jeigu jo neįsileisi į širdį. Pavydas yra gyvenimo dalis, ir visiems reikia mokytis su juo kovoti.

Vis dėlto karys retai kalba apie savo planus. Ir žmonės kartais mano, kad jis bijo pavydo.

Bet karys žino, kad kiekvieną sykį, kai kalba apie kokią nors svajonę, pasakojimui išeikvoja šiek tiek tos svajonės energijos. O daug kalbėdamas rizikuoja iššvaistyti visą energiją, reikalingą veiklai.

Šviesos karys žino žodžių galią.

Šviesos karys žino atkaklumo ir drąsos vertę.

Daug kartų, vykstant kovai, gauna netikėtų smūgių. Ir supranta, jog – kare – priešas kai kuriuos mūšius laimės. Kai šitai atsitinka, karys verkia dėl savo mėlynių ir ilsisi norėdamas bent kiek atsigauti. Bet tuoj pat grįžta vėl kovoti už savo svajones.

Nes kuo daugiau prabėga laiko, tuo didesnė galimybė, kad karys pasijus silpnas, bailus, neryžtingas. Kai raitelis nukrenta nuo žirgo ir tuoj pat vėl ant jo neužšoka, niekada daugiau nebeišdrįs to padaryti.

Karys žino, kas ko vertas.

Jis ryžtasi veikti paklusdamas įkvėpimui ir tikėjimui. Vis dėlto susitinka žmonių, kviečiančių jį dalyvauti kovose, kurios nėra jo kovos, kviečiančių jį į mūšio laukus, kurių jis nepažįsta – arba kurie jo nedomina. Tie žmonės nori šviesos karį įtraukti į jiems – o ne jam – svarbias grumtynes.

Neretai tai jam artimi žmonės, kurie myli karį, pasitiki jo jėga ir – kadangi nerimauja – trokšta, kad jis kaip nors jiems padėtų.

Tokiomis valandėlėmis karys šypsosi ir parodo jiems savo meilę – bet nesiduoda išprovokuojamas.

Tikras šviesos karys visada pasirenka mūšio lauką.

Šviesos karys moka pralaimėti.

Jis nelaiko pralaimėjimo nereikšmingu dalyku ir nekalba apie jį abejingai, vartodamas tokias frazes kaip: „Ką gi, tai ne taip svarbu“ arba „Iš tiesų aš šito nenorėjau“. Vertina pralaimėjimą kaip pralaimėjimą – ir nemėgina jo paversti pergale.

Kenčia žaizdų skausmą, draugų abejingumą, pralaimėjimo vienatvę. Tokiomis valandėlėmis pats sau sako: „Kovojai dėl kažko, ir tau nepasisekė. Pralaimėjai pirmąjį mūšį“.

Tie žodžiai jam suteikia naujų jėgų. Jis žino, kad niekas amžinai nelaimi – ir savo sėkmes moka skirti nuo savo klaidų.

Kai šviesos karys ko nors trokšta, visa Visata veikia jo labui. Šviesos karys tai žino.

Dėl tos priežasties mąstydamas jis būna labai atsargus. Po daugybe gerų ketinimų slypi jausmai, kurių niekas nedrįsta prisipažinti net pats sau: kerštas, autodestrukcija, kaltė, pergalės baimė, makabriškas džiaugsmas dėl kitų tragedijos.

Visata neteisia: padeda įgyvendinti tai, ko norime. Todėl karys turi drąsos pažvelgti į savo sielos tamsybes ir pamatyti, ar nepraŠo ko nors netinkamo sau pačiam.

Ir visada labai atidžiai seka savo mintis.

Jėzus sakė: „Jūsų „taip“ tebūnie „taip“ ir jūsų „ne“ tebūnie „ne“. Jei karys prisiima atsakomybę, tai ir laikosi savo žodžio.

Tie, kurie žada – ir neištesi, praranda pagarbą sau patiems, gėdisi savo poelgių. Tokių žmonių gyvenimas – vien bėgimas; dažnai teisindamiesi dėl to, kad nesilaikė žodžio, jie išeikvoja daugiau energijos, nei šviesos karys jos sunaudoja savo įsipareigojimams įvykdyti.

Jis taip pat kartais kvailai prisiima atsakomybę, dėl kurios turės nuostolio. Niekada daugiau šitaip nebesielgia – bet vis dėlto gerbia savo žodį ir sumoka už savo pasikarščiavimą.

Laimėjęs mūšį, karys švenčia.

Ta pergalė jam atsiėjo ne veltui: sunkios valandėlės, abejonių naktys, begalinės laukimo dienos. Nuo senovės laikų švęsti pergalę – tai dalis paties gyvenimo ritualo: pergalės šventė – apeigos, atliekamos prabėgom.

Bendražygiai žiūri į linksmai švenčiantį šviesos karį ir galvoja: „Kodėl jis taip daro? Artimiausiose grumtynėse gali nusivilti. Gali užsitraukti priešo pyktį“.

Bet karys žino, kodėl taip elgiasi. Jis džiaugiasi geriausia dovana, kokią tik gali atnešti pergalė: pasitikėjimu.

Šiandien švenčia vakarykštę pergalę, kad įgytų daugiau jėgų rytojaus mūšiui.

Vieną dieną nei iš šio, nei iš to karys pajunta, kad kovoja nebe taip entuziastingai kaip anksčiau.

Tóliau daro viską, ką daręs, bet kiekvienas judesys jam atrodo beprasmis. Tokią vaľandėlę jis teturi vieną išeitį: toliau kovoti Teisingą Kovą. Kalba savo maldas iš pareigos arba iš baimės, arba laukia, kol atsiras prasmė – tačiau nepertraukia savo kelionės.

Žino, kad jį Įkvėpusiojo angelas nuėjo pasivaikščioti. Karys visą dėmesį sutelkęs į kovą, taip elgiasi ir toliau – netgi tada, kai viskas atrodo beprasmiška. Netrukus angelas grįžta, ir jau vien jo sparnų šlamesys aplinkui paskleidžia džiaugsmą.

Šviesos karys dalijasi su kitais tuo, ką žino apie kelią.

Tam, kas padeda, visada padedama, ir to, ko esi išmokęs, turi mokyti kitus. Todėl jis atsisėda prie laužo ir pasakoja, kaip prabėgo jo kovos diena.

Draugas šnabžda: „Kam taip atvirai dėstai savo strategiją? Nematai, jog šitaip elgdamasis rizikuoji, kad turėsi savo pergalėmis dalytis su kitais?“

Karys šypteli ir nieko neatsako. Žino, kad jeigu nuėjęs dienos kelią patektų į tuščią rojų, jo kova nebūtų verta vargo.

Šviesos karys supranta, kad Dievas panaudoja vienatvę, kad išmokytų žmones gyventi kartu.

Panaudoja neapykantą, kad parodytų, kokia begalinė taikos vertė. Panaudoja nuobodulį, kad pabrėžtų rizikos ir atsižadėjimo svarbą.

Dievas panaudoja tylą, norėdamas išmokyti tarti žodžius atsakingai. Panaudoja nuovargį, kad galėtume suprasti pabudimo vertę. Panaudoja ligą, kad pajustume sveikatos palaimą.

Dievas panaudoja ugnį, norėdamas paaiškinti, kas yra vanduo. Panaudoja žemę, kad suprastume oro vertę. Panaudoja mirtį, kad parodytų, koks svarbus gyvenimas.

Šviesos karys duoda dar nepaprašius.

Šitai matydami, kai kurie bendražygiai kalba: „Kam reikės, tas ir paprašys“.

Bet karys žino, kad yra daug žmonių, kurie neįstengia – tiesiog *neįstengia* – prašyti pagalbos. Šalia jo yra žmonių, kurių širdis tokia gležna, jog ima gyventi liguista aistra; alksta meilės, bet gėdijasi tai parodyti.

Karys juos suburia aplink laužą, pasakoja istorijas, dalijasi valgiu, geria kartu su jais. Kitą dieną visi pasijunta geriau.

Tie, kurie abejingai žiūri į skurdą, yra didžiausi skurdžiai.

Visą laiką įtemptos stygos galiausiai išsiderina.

Kariai, kurie visą laiką mankštinasi, ima kovoti nebe taip veržliai. Žirgai, kurie visą laiką šokinėja per kliūtis, galiausiai nusilaužia koją. Kasdien įtempiami lankai laido strėles vis silpniau.

Todėl, net jeigu ir nenusiteikęs, šviesos karys stengiasi užsiimti kasdienybės smulkmenomis.

Šviesos karys klauso Laozi, kai šis sako, kad turime liautis galvoję apie dienas ir valandas ir skirti kaskart vis daugiau dėmesio minutei.

Tik šitaip jam pavyksta išspręsti kai kurias problemas joms dar neiškilus. Būdamas dėmesingas menkiems dalykams, gali išvengti didelių nelaimių.

Tačiau galvoti apie menkus dalykus nereiškia būti menkam. Perdėtas rūpestis galiausiai užgesina gyvenime bet kokią džiaugsmo kibirkštėlę.

Karys žino, kad didelė svajonė susideda iš daugybės skirtingų dalykų, panašiai kaip saulės šviesa kad susideda iš milijonų spindulių.

Būna valandėlių, kai kario kelyje pasitaiko rutinos laikotarpių.

Tada jis vadovaujasi Nachmano iš Vroclavo mokymu: „Jeigu tau nesiseka medituoti, turi kartoti tik vieną paprastą žodį, kadangi tai geras dalykas sielai. Nesakyk nieko daugiau, tik be paliovos kartok tą žodį begalę sykių. Galiausiai jis neteks savo prasmės, o paskui įgis naują reikšmę. Dievas atvers duris, ir tu pagaliau šiuo paprastu žodžiu pasakysi visa, ko norėsi".

Priverstas daug kartų daryti tą patį darbą, karys pasinaudoja šia taktika ir savo triūsą paverčia malda.

Šviesos karys neturi „įsitikinimų", bet turi kelią – prie kurio stengiasi prisitaikyti atsižvelgdamas į laiką.

Kova vasarą ekipuote ir technika skiriasi nuo kovos žiemą. Būdamas lankstus, karys pasaulį vertina remdamasis nebe tuo, kas „teisinga“ ir „klaidinga“, o tuo, „koks elgesys labiausiai šią akimirką tinkamas“.

Žino, kad jo bendražygiai taip pat turi prisitaikyti, ir nenustemba, kai jie tik pakeičia savo elgseną. Duoda kiekvienam iš jų laiko, reikalingo pateisinti savo veiksmams.

Tačiau yra nepermaldaujamas išdavystei.

Karys sėdasi prie laužo su savo draugais. Valandų valandas jie kaltina vieni kitus, bet nakčiai baigiantis suminga toje pačioje palapinėje ir užmiršta išsakytus įžeidimus. Kartkartėmis būryje atsiranda naujokas. Kadangi dar neturi bendrų praeities nuotykių ir rodo tik savo dorybes, kai kurie bendražygiai pradeda į jį žiūrėti kaip į mokytoją.

Bet šviesos karys niekada jo nelygina su savo senaisiais kovų bendražygiais. Svetimąjį sutinka maloniai, bet juo pasitikės tik tada, kai pažins ir jo trūkumus.

Šviesos karys nestoja į kovą neįvertinęs savo sąjungininko jėgų.

Karys žino vieną seną liaudies posakį: „Savigaila žudo...“

Jis žino, kad ir gailestis žudo; pamažu graužia padariusio klaidą žmogaus sielą ir stumia į autodestrukciją.

Karys nenori šitaip mirti. Kai pasielgia niekšingai ar žiauriai, – nes yra kupinas ydų žmogus, – nesigėdija prašyti atleidimo.

Jeigu dar įmanoma, deda visas pastangas, kad atitaisytų padarytą blogį. Jeigu asmuo, kuriam nusikalto, jau miręs, padaro gera prašalaičiui ir paaukoja savo triūsą įskaudintojo žmogaus sielos labui.

Šviesos karys nesigaili savęs, nes gailestis žudo. Jis nusižemina ir atitaiso padarytą blogį.

Visi šviesos kariai yra girdėję motiną sakant: „Mano sūnus taip elgiasi todėl, kad pametė galvą, bet – širdies gilumoje – jis labai geras žmogus".

Nors jis ir gerbia savo motiną, tačiau žino, jog yra ne taip. Nekaltina savęs dėl neapgalvotų poelgių ir neskuba atleisti sau kiekvieną padarytą kaltę – šitaip elgdamasis niekada nepataisytų savo kelio.

Savo veiksmų rezultatą jis vertina vadovaudamasis sveiku protu – o ne intencijomis, kurias turėjo veikdamas. Prisiima viską, ką daro, netgi sumoka aukštą kainą už savo klaidą.

Sena arabų patarlė sako: „Dievas sprendžia apie medį iš jo vaisių, o ne iš šaknų".

Prieš darydamas svarbų sprendimą – prieš paskelbdamas karą, prieš išsikeldamas su bendražygiais į kitą lygumą, prieš parinkdamas lauką sėjai – karys klausia pats savęs: „Kaip šitai atsilieps penktai mano palikuonių kartai?“

Karys žino, kad kiekvieno žmogaus poelgiai turi ilgalaikių pasekmių, ir stengiasi nuspėti, kokį pasaulį palieka penktajai savo palikuonių kartai.

„Nekelk audros stiklinėje vandens“, – kažkas perspėja šviesos karį.

Bet jis niekada neperdeda vertindamas sunkias akimirkas ir visada stengiasi išlaikyti reikalingą ramybę.

Tačiau nesprendžia apie svetimą skausmą.

Mažutė smulkmena – su juo nė kiek nesusijusi – gali būti žiebtuvėliu, padegančiu brolio sieloje susikaupusią kančią. Karys gerbia artimo skausmą ir nemėgina jo lyginti su savuoju.

Kančių taurė ne visiems būna vienodo dydžio.

„Pirmoji dvasinio kelio pakopa yra drąsa“,– sakė Gandhis.

Bailiams pasaulis atrodo grėsmingas ir pavojingas. Jie ieško apgaulingo saugumo, kurio suteikia gyvenimas be didelių iššūkių, ir apsiginkluoja iki dantų, kad apgintų tai, kas, jų nuomone, priklauso jiems. Bailiai galiausiai įtaiso grotas savo pačių kalėjimui.

Šviesos kario mintis siekia toli už horizonto. Jis žino, kad jeigu nieko nepadarys pasaulyje, niekas daugiau to ir nedarys.

Taigi dalyvauja Teisingoje Kovoje ir padeda kitiems, net jeigu ir ne visai supranta, kodėl taip daro.

Šviesos karys atidžiai skaito tekstą, kurį Pasaulio Siela atsiuntė Chico'ui Xavier:

„Išsprendęs sudėtingas bendravimo problemas, minėk ne sunkias valandėles, bet džiaukis, kad įveikei dar ir šį išbandymą savo gyvenime. Pasveikęs po ilgos ligos, negalvok apie skausmą, kurį turėjai iškęsti, bet dėkok Dievui, kad leido išgyti".

„Visą savo likusį gyvenimą laikyk atmintyje gerus dalykus, iškylančius virš patirto vargo. Jie bus tavo gabumų įrodymas ir suteiks pasitikėjimo susidūrus su kliūtimi".

Šviesos karys kaupia savyje mažus kasdienio gyvenimo stebuklus.

Jis geba pamatyti tai, kas gražu, todėl, kad nešiojasi grožį savyje, – pasaulis yra veidrodis ir kiekvienam žmogui parodo jo paties veidą. Net ir žinodamas savo ribas ir trūkumus, karys daro visa, kas įmanoma, kad išlaikytų gerą nuotaiką krizės valandėlėmis.

Galų gale pasaulis stengiasi jam padėti, nors viskas aplinkui, regis, byloja priešingai.

Yra emocinio šlako: jis gaminamas minties gamyklose. Tai iškentėti ir dabar jau niekam nenaudingi skausmai. Praeityje tai buvo svarbūs įspėjamieji ženklai – bet dabar jie niekam netinka.

Karys taip pat turi savo prisiminimų, bet geba skirti tai, kas naudinga, nuo to, kas nereikalinga: jis veikia be savo emocinio šlako.

Bendražygis kalba: „Bet tai mano istorijos dalis. Kodėl turėčiau atmesti jausmus, kurie žymi mano gyvenimą?“

Karys šypsosi, bet nesistengia pajusti dalykų, kurių daugiau nebejaučia. Jis keičiasi – ir nori, kad jo jausmai taip pat keistųsi.

Mokytojas, matydamas karį prislėgtą, sako jam:

„Tu ne toks, koks atrodai liūdesio valandėlėmis. Tu daug didesnis.

Daugelis išvyko – dėl priežasčių, kurių niekada nesuprasime, – o tu likai čia. Kodėl Dievas pasiėmė tokius nepaprastus žmones, o tave paliko?

Šiuo metu milijonai žmonių viskam abejingi. Jie nenuobodžiauja, neverkia, nieko daugiau nebedaro; tik laukia, kol praeis laikas. Praranda gebėjimą reaguoti.

O tu esi liūdnas. Tai rodo, kad tavo siela vis dar gyva".

Kartais vidury mūšio, kuris, atrodo, tęsis be galo, kariui dingteli mintis, ir jam pavyksta per kelias sekundes laimėti.

Tada jis galvoja: „Kodėl tiek laiko kankinausi kovodamas, jei kovos baigtį galėjau nulemti su puse tos energijos, kurią išeikvojau?“

Iš tikrųjų visa problema – kai ji išsisprendžia – atrodo labai paprasta. Didžioji pergalė, kuri šiandien atrodo lengva, yra daugybės mažų, nepastebimai praėjusių pergalių rezultatas.

Tada karys suvokia, kaip viskas atsitiko, ir ramiai užmiega. Užuot kaltinęs save, kad sugaišo tiek laiko žygiui, džiaugiasi, kad žygis pasibaigė.

Yra du maldos būdai.

Pirmasis toks, kai meldžiama, kad įvyktų konkretūs dalykai, – mėginama Dievui pasakyti, ką Jis turi daryti. Neduodama nei laiko, nei erdvės Kūrėjui veikti. Dievas – kuris puikiai žino, kas kiekvienam iš mūsų geriausia – ir toliau elgsis taip, kaip Jam pridera. Ir tasai, kuris meldžiasi, jaučiasi esąs neišgirstas.

Antrasis maldos būdas – kai žmogus, net ir nesuprasdamas Aukščiausiojo kelių, leidžia, kad jo gyvenime išsipildytų Kūrėjo ženklai. Meldžia, kad būtų apsaugotas nuo kančios, meldžia džiaugsmo kovojant Teisingą Kovą, bet neužmiršta kai kuriomis akimirkomis pasakyti: „Tebūnie Tavo valia“.

Šviesos karys meldžiasi šiuo antruoju būdu.

Karys žino, kad svarbiausi žodžiai visomis kalbomis yra trumpi žodžiai.

Taip. Meilė. Dievas.

Tai žodžiai, kuriuos lengva ištarti ir kurie užpildo didžiules tuščias erdves.

Vis dėlto yra vienas žodis – taip pat labai trumpas, – kurį daugeliui žmonių sunku pasakyti: žodis „ne“.

Tas, kuris niekada nesako „ne“, tariasi esąs kilnus, supratingas, išauklėtas; todėl, kad „ne“ garsėja kaip prakeiktas, egoistiškas, nelabai dvasingas žodis.

Karys šių spąstų išvengia. Būna valandėlių, kai – sakydamas „taip“ kitiems – gali sau pačiam sakyti „ne“.

Todėl niekada netaria lūpomis „taip“, jeigu jo širdis sako „ne“.

Pirma: Dievas yra pasiaukojimas. Kentėk šiame pasaulyje, ir būsi laimingas kitame.

Antra: Tas, kas pramogauja, yra kūdikis. Gyvenk įsitempęs.

Trečia: Kiti žino, kas mums geriausia, nes turi daugiau patirties.

Ketvirta: Mūsų pareiga – kad kiti būtų patenkinti. Turime jiems būti malonūs, net jeigu tai reikštų atsižadėti svarbių dalykų.

Penkta: Nereikia gerti laimės taurės, antraip galime pamėgti – o ne visada ją turėsime savo rankose.

Šešta: Reikia priimti visas bausmes. Esame kalti.

Septinta: Baimė – įspėjimo ženklas. Kad nerizikuotume.

Štai priesakai, kurių laikytis negali nė vienas šviesos karys.

Gana nemažas žmonių būrys stovi vidury kelio, jį užtverdamas ir trukdydamas kitiems eiti į rojų.

Puritonas klausia: „Kam šie nusidėjėliai?“

O moralistas rėkia: „Prostitutė nori dalyvauti pokylyje!“

Visuomenės papročių sergėtojas šaukia: „Kaip atleisti svetimautojai, jeigu ji nusidėjo?“

Atgailautojas plėšia nuo savęs drabužius: „Kam gydyti neregį, kuris galvoja tik apie savo ligą ir netgi nepadėkoja?“

Asketas spardosi: „Tu leidi moteriai lieti ant tavo plaukų brangų aliejų! Kodėl jo nepardavus ir nenusipirkus maisto?“

Jėzus šypsodamasis laiko atvertas duris. Ir šviesos kariai įeina, nepaisydami isteriškų riksmų.

Priešas išmintingas.

Visada, kai gali, paleidžia į darbą lengviausią, bet veiksmingiausią savo ginklą: intrigą. Jam panaudoti nereikia daug pastangų – nes už jį darbuojasi kiti. Nedorai valdomais žodžiais nubraukiamas mėnesiais rodytas atsidavimas, suardoma metų metais kurta harmonija.

Šviesos karys dažnai būna šių pinklių auka. Nežino, iš kur trenks smūgis, ir neturi kaip įrodyti, kad intriga paremta melu. Intriga neleidžia gintis tiesiai: pasmerkia be teismo.

Todėl karys kenčia pasekmes ir nepelnytas bausmes – nes žodis turi galią, ir jis tai žino. Bet kankinasi tylomis ir niekada nesinaudoja tuo pačiu ginklu, puldamas savo priešą.

Šviesos karys nėra bailus.

„Duok kvailiui tūkstantį protų, o jis norės tik tavojo“, – sako arabų patarlė. Kai šviesos karys pradeda sodinti savo sodą, pamato ten esantį ir slapčia žiūrintį kaimyną. Jis mėgsta patarti, kaip sėti sumanymus, tręšti mintis, laistyti pergales.

Jei paisytų, ką sako kaimynas, karys galiausiai imtų dirbti ne savo darbą; sodas, kuriuo jis dabar rūpinasi, būtų kaimyno sumanymas.

Tačiau tikras šviesos karys žino, jog kiekvienas sodas turi savo paslapčių ir tik kantri sodininko ranka geba jas atskleisti. Todėl mieliau sutelkia dėmesį į žemę, į lietų, į metų laikus.

Žino, jog kvailys, drebantis dėl svetimo sodo, nesirūpina savo augalais.

Kovojant reikia plačiai atmerkti akis. Ir turėti šalia savęs ištikimų draugų.

Atsitinka, kad tas, kuris kovėsi drauge su šviesos kariu, netikėtai tampa jo priešu.

Pirmoji reakcija – neapykanta; bet karys žino, jog aklas kovotojas mūšyje žūsta.

Todėl stengiasi matyti gerus dalykus, kuriuos buvęs sąjungininkas padarė jiems būnant kartu; mėgina suprasti, kas jį pastūmėjo staiga pakeisti savo elgesį, kokių nuoskaudų susikaupė jo sieloje. Stengiasi išsiaiškinti, kas paskatino vieną iš jųdviejų atsisakyti dialogo.

Niekas nėra visiškai geras arba blogas; karys galvoja apie tai, kai pamato turįs naują priešą.

Karys žino, kad priemonės nepateisina tikslų.

Kadangi tikslai neegzistuoja; egzistuoja tik priemonės. Gyvenimas jį veda nuo vienos nežinomybės prie kitos. Kiekviena minutė gaubiama šios kvapą gniaužiančios paslapties: karys nežino, iš kur atėjo, ir nežino, kur eina.

Bet jis čia yra neatsitiktinai. Ir nustebęs džiaugiasi, žavisi nepažįstamais gamtovaizdžiais. Dažnai jaučia baimę, bet kariui tai normalu.

Jeigu jis galvos tik apie tikslą, nesugebės dėmesingai stebėti kelio ženklų. Jeigu susitelks tik į klausimą, praras daugybę šalia jo glūdinčių atsakymų.

Dėl to karys pasiduoda.

Karys žino, kad egzistuoja „kaskados efektas“.

Daugelį sykių yra matęs, kaip kas nors netinkamai elgiasi su žmogumi, neturinčiu drąsos duoti atkirtį. Tačiau iš bailumo ar nuoskaudos tas žmogus išlieja savo pyktį ant kito, silpnesnio už save, tasai vėl ant kito, – tikra nelaimių grandinė. Niekas nežino savo paties žiaurumo pasekmių.

Todėl karys atsargiai naudoja savo špagą ir kaunasi tik su jo vertu priešininku. Pykčio valandėlėmis tranko kumščiu į uolą ir susižeidžia ranką.

Ranka galiausiai išgyja; bet vaikas, įskaudintas to, kad jo tėvas pralaimėjo mūšį, lieka pažymėtas visą likusį savo gyvenimą.

Gavęs įsakymą persikelti kitur, karys mato visus draugus, kuriuos įsigijo per tą laiką, kai žygiavo keliu. Vienus mokė, kaip išgirsti paskendusios šventyklos varpus, kitiems pasakojo istorijas, susėdus aplink laužą.

Jo širdis liūdna; bet jis žino, kad jo špaga pašventinta ir turi paklusti įsakymams To, kuriam aukoja savo kovą.

Todėl šviesos karys padėkoja kelionės bendražygiams, giliai atsidūsta ir vėl žengia pirmyn, prislėgtas neužmirštamos kelionės prisiminimų naštos.

EPILOGAS

Kai ji baigė kalbėti, jau buvo naktis. Abu žiūrėjo į tekantį mėnulį.

– Daug dalykų, kuriuos man pasakėte, prieštarauja vienas kitam,– tarė jis.

Ji atsistojo.

– Sudie, – pasakė.– Tu žinojai, kad varpai jūros gelmėse nebuvo legenda; bet tik tada juos sugebėjai išgirsti, kai pamatei, jog vėjas, žuvėdros, palmių lapijos šlamesys – visa tai yra varpų skambėjimas.

Panašiai ir šviesos karys žino, kad viskas aplink jį – jo pergalės, pralaimėjimai, jo entuziazmas ir neviltis – yra jo Teisingos Kovos dalis. Ir reikiamą valandėlę jis mokės pasirinkti tinkamą strategiją. Karys nesistengia būti nuoseklus; jis išmoko gyventi su savo prieštaravimais.

– Kas jūs?– paklausė jis.

Tačiau moteris jau tolo, žengdama virš bangų tekančio mėnulio link.

Coelho, Paulo

Co-38 Šviesos kario vadovas: [sentencijos] / Paulo Coelho; iš portugalų kalbos vertė Irena Nutaitė. – Penktas leidimas. – Vilnius: Vaga, 2005. – 127 p.

ISBN 5-415-01822-0

Knygoje sentencijų forma pateikiamos brazilų rašytojo Paulo Coelho (g. 1947) mintys apie žmogaus dvasinį tobulėjimą.

UDK 869.0(81)-8

Paulo Coelho
ŠVIESOS KARIO
VADOVAS

Redaktorė *A. Baliulienė*
Korektorė *L. Gircvičienė*
Viršelio dailininkė *D. Rybakovienė*
Meninis redaktorius *R. Čeponis*
Maketavo *J. Morkūnienė*

Leidykla VAGA, Gedimino pr. 50,
LT-01110 Vilnius
El.paštas: info@vaga.lt
http://www.vaga.lt
tel. +370 5 2498121
faks. +370 5 2498122

Spausdino AB SPAUDA,
Laisvės pr. 60, LT-05120 Vilnius

Paulo Coelho „Šviesos kario vadovas“ – tai filosofinių minčių ir pasakojimų rinkinys, kuris atitiks įvairių skaitytojų skonį.

Įkvepiančiomis trumpomis istorijomis ir sentencijomis autorius kviečia kiekvieną žengti kario keliu. Kario, vertinančio gyvenimo stebuklą, nebijančio pralaimėti, nebijančio būti tuo, kuo jis trokšta būti.

Paulo Coelho knygos išverstos į 56 kalbas, skaitytojai iš 150 šalių, nepaisant nei tikėjimo, nei kultūrinių skirtumų, žavisi jomis.

ISBN 5-415-01822-0

Knygų leidyklos kaina ieškokite: www.vaga.lt